

Petr Nacházek

Poutník

Aurora

Kišiněv.

Pro obyčejné lidi to je jen nějaké město v bývalém Sovětském svazu. Kdo trochu víc ovládá zeměpis ví, že Kišiněv je hlavním městem Moldávie. Ten, kdo je zase o chlup chytřejší a kromě zeměpisu zná i dějepis dodá, že Moldávie kdysi patřila Rumunsku.

Ale pro opravdové znalce a fajnšmekry byl Kišiněv zdroj nekonečných a neomezených rozkoší. Bylo zde možné absolutně všechno. Pro vyučující na policejních akademiích byl Kišiněv oplzlé slovo. Byla to moje zásluha a byl jsem na to patřičně hrdý.

Kišiněv jsem vlastně objevil nechtěně. Jel jsem z Rumunska na Ukrajinu a náhoda a neuvěřitelně špatný stav rumunských silnic mě donutil jet oklikou, právě touto Bohem a Evropskou Unií zapomenutou zemí. Zajímaly mě možnosti v nově se rodících demokraciích, Západní Evropa mě nudila a Americe jsem nikdy nepřišel na chuť.

V Rumunsku jsem založil síť dobře fungujících veřejných domů a s pomocí agentů Securitate jsem jim zajistil ochranu a sobě dobrý a jistý příjem. To samé jsem chtěl vytvořit na Ukrajině, ale okolnosti tomu chtěly jinak.

XXXXXX

Kišiněv. Při vzpomínce na toto město se vždycky pousměju a zmocní se mě takový melancholický pocit. Byla to dobrá léta, jen kdyby se mi to tenkrát nevymklo z rukou. Za všechno ale mohla lidská chamtivost a touha po penězích, nepředbíhejme avšak.

Jel jsem se svým černým „géčkovým“ mercedesem po zdejších příšerných cestách a blahořečil nápadu mého automechanika tento výborný terénní vůz ještě dodatečně upravit. Podvozek byl zdvihnutý o dvanáct centimetrů a auto bylo dovybavené širšími a neprůstřelnými pneumatikami. Vpředu se ještě navíc vyjímal krásný, černý ochranný rám a naviják. Celé to působilo dost výjimečně a mohutně, na místní hochy dělal „med'ák“ ten správný dojem. V Kišiněvě to způsobilo hotovou senzaci. Mercedes tam neviděli od německého blitzkriegu a při pohledu na tento luxusní kousek padala všem obyvatelům města čelist.

Říkalo se, že do města přijel „kapitalist“.

Ubytoval jsem se v tamním nejlepším hotelu Družba, přímo naproti soše Lenina, hrozícího svým ukazováčkem hotelovým hostům. Měl jsem pocit, že se na mne ta kreatura neustále dívá. Jakoby věděl, kdo se stane příštím vládcem Moldávie...

Druhý den ráno po snídani se u mne objevil poslíček se vzkazem od zástupce Jednotné fronty (to byli převlečení komunisté, hrající si na demokratické politiky), jestli bych se nemohl laskavě dostavit na komisariát, že by se mnou rádi mluvili. Rozklepanému mladíkovi jsem vzkázel, že se po obědě dostavím.

Tak začala má spolupráce s místním „načalstvem“ trvajícím tři roky a na kterou do smrti nezapomene několik tisíc kurviček a prostitutů...

XXXXXX

U zástupce Fronty jsem se objevil přesně ve třináct hodin. Byl to veliký chlap s přehazovačkou, bývalý námořník na nějakém křižníku. Měl hodnost plukovníka a dostal na starosti celou tuto oblast do té doby, než tu, jak on říkal, „vypuknou“ svobodné volby.

Podali jsme si ruce a on začal:

„Mluvíte rusky... pane...“ Podíval se do papírů. „...pane Vernere?“

„Ano, trochu mluvím rusky.“ Přitakal jsem. Před stopadesáti roky jsem totiž už v Rusku působil a měl jsem slušný základ, ale má ruština byla trochu staromódní.

„Máte zajímavý přízvuk...“ Komentoval to plukovník.

„Ano, asi ano.“ Přikývnul jsem. „Učil jsem se od jednoho starého pána, myslím, že to byl nějaký bývalý šlechtic...“

„Á...“ Mávnul rukou Moldavec. „...dvorskaja svoloč!“ To byla hanlivá přezdívka, pro bývalou aristokracii.

Pokrčil jsem rameny.

„Hmm, a co vás přivádí do našeho města?“ Naklonil se ke mně plukovník, jeho přes metrák vážící postava najednou jakoby zaplňovala celou místnost. Hravě bych si s ním sice poradil, ale nechtěl jsem si tu způsobit příliš komplikací. Alespoň ne ze začátku.

„Rád bych zde investoval.“ Usmál jsem se. Tato větička obvykle dělá veliké divy, ověřil jsem si to už v Rumunsku. „A hledám prostředníka nebo nějakého znalce prostředí, který by věděl...“

„Kapitalist!“ Zamračil se na mně a jeho ruka sklouzla k obrovskému koženému pouzdru, co měl připnuté na opasku. Nechápatě jsem se zatvářil a pohoršeně zdvihнул obočí.

„Ještě před rokem bych vás nechal okamžitě zastřelit!“ Zvýšil hlas, ale pak se jakoby zasnul. „Bez soudu. No... ale bohužel, je jiná doba a my máme se shora nařízeno, být nápomocni západním investicím.“ Sednul si do svého rudého křesla a palce si založil pod opasek.

„V jakém oboru tu hodláte podnikat, pane...“ Znova se podíval do papírů. „...Vernere?“

„Zábavní průmysl.“ Odpověděl jsem a lišácky se usmál. Zkoumavě si mě přeměřil a povídá:

„Něco mi tu na vás, pane Vernere, nehraje...“ Opět jsem nechápatě nakrčil čelo.

„Jak jsem říkal, hledám někoho, kdo by ohlídal a dál rozvinul mé investice.“

„Tohle je ale velmi nebezpečná země, pane Vernere. A podnikání v takovém segmentu... riskantní.“

„Toho jsem si vědom, mám už nějaké zkušenosti v sousedním Rumunsku...“

„Tohle není žádná rumunská kolonie!“ Vybuchl plukovník a přeskočil stůl. Jeho ohromná medvědí tlapa se najednou objevila před mým obličejem sevřená v pěst. Trochu jsem milého plukovníka podcenil. Díval se mi nenávistně do očí a já jeho pohled opětoval...

„Jak jsem říkal, mám už nějaké zkušenosti, můžete třeba zavolat panu Gomuleskovi a optat se na mne.“ Předpokládal jsem, že vysocí papalášové v tomto regionu se budou znát. Nemýlil jsem se. Plukovník změknul. Jméno rumunského náměstka ministra vnitra, bývalého agenta Securitate ho přesvědčilo a on se vrátil za stůl. Zvednul telefon a vytočil nějaké číslo. Ještě jednou se na mne hrozivě podíval a pak vyštěknul pár rozkazů spojovatelce.

Dlouho se nic nedělo, načeš vztekle prásknul s telefonem.

„Hergot! Zase nefunguje spojení!“ Řekl a zhnuseně se na mně podíval. Evidentně nevěděl, co si má počít.

„Můžete se spojit s Michalem ode mně...“ Nabídnul jsem plukovníkovi a pomalu otevřel svůj kufřík.

„Što éto?“ Naklonil se ke mně plukovník.

„Satelitní telefon.“ Pokrčil jsem lhostejně rameny.

„Satelitní telefon? Tohle? To není možné! Naše námořnictvo také mělo satelitní telefon, ale vážil čtyři tuny!“

„Spojím vás s Michalem...“ Nehodlal jsem právě teď diskutovat o technologických možnostech Východu a Západu.

„Da.“ Kývnul Moldavec a nedůvěřivě si prohlížel mé zařízení. Gomuleska jsem měl na předvolbě pod číslem tři. Chvilí jsem čekal a pak jsem poznal známý hlas. Mluvil jsem německy, protože jsem nepředpokládal, že plukovník bude němčinu znát a pak taky proto, že to byla jedna ze dvou řečí, které Michal plyně ovládal.

„Zdravím tě, Michale.“ Pozdravil jsem pana náměstka, kterého jsem potkal při svém podnikání v sousední zemi. S Michalem jsme se stali docela dobrými přáteli a jezdili spolu pravidelně na lov. Všichni byli vždy uchváteni, když jsem divočáka složil pomocí velikého tesáku. Tím jsem si u Rumunů vysloužil veliký respekt.

„Vernere, rušíš mě při důležitém jednání!“ Naoko mě pokáral Michal.

„Vím, ale potřeboval bych pomoc...“

„O co jde? Na mně se můžeš spolehnout, to víš.“

„Já vím, proto ti taky volám, jsem tady v Kišiněvě a...“

„Ty seš v Besarábii?“ Přerušil mě Michal. „Já myslel, že jedeš na Ukrajinu, jak jsme se dohodli...“

„To jsem měl taky v úmyslu, ale současný stav silnic mě poslal do Bes... do Moldávie.“ Nechtěl jsem plukovníka moc provokovat, tak jsem raději zvolil současný název země.

„No a v čem je problém?“ Otázal se Gomulesku.

„Problém spočívá v jednom plukovníkovi, jmenuje se Voticev a...“

„Dej mi ho na ucho...“ Přerušil mě Michal. „... já Sašu dobře znám. Ale varuji tě, Kišiněv je hrozná díra, v Kyjevě by to bylo daleko výnosnější.“

„Mě se tady líbí a v Kyjevě stejně bude mít tamní mafie už zapuštěný kořeny, tady se mi to zdá být takový panenský...“

„Panenský...?“ Rozchechtal se na druhé straně Michal. „No, to se mi líbí, tak mi ho dej na ucho.“ Předal jsem plukovníkovi sluchátko. K mému velikému překvapení začal mluvit i plukovník do telefonu německy.

„Zdravím tě, ty rumunská kreaturo, koho to sem posíláš?!“ Pravděpodobně mi spadla čelist, protože se plukovník při pohledu na mě usmíval.

„Jo? Opravdu? No dobře... Můžem mu tedy věřit?“ Nedůvěřivě se na mně podíval. Pak chvíli poslouchal a na konec řekl:

„Jo, žádný chlast, jo... no to můžu zařídit. Jo, taky tě zdravím.“ A zavěsil.

„Překvapen?“ Otázal se německy, podáváje mi zpátky aparát.

„Trochu.“ Připustil jsem. Nečekal bych, že by plukovník Rudé armády mluvil tak dobrou němčinou.

„S Michalem jsem se potkali v Soči a pak v Berlíně, východním pochopitelně.“ Dodal rychle. „No, to je vlastně jedno, Michal mi vás doporučil, prý jste hodně schopný a vyznáte se v branži...“

„Vyznám.“ Souhlasil jsem.

„Dobrá.“ Přikývnul věčně Moldavec. „Teď tu máme ten prokletý kapitalismus a vy jste údajně specialista, který dokáže z ničeho vydupat hromadu peněz.“

„To Michal přehání...“

„Přehání nepřehání, je tu možná spolupráce. Budu vám krýt záda, když budete potřebovat pár ostrých hochů, tak vám je dodám, dokážu ovlivnit soudce, milici, znám se s pár lidma na ministerstvu a...“ Podíval se mi do očí. „... můžu vám dodat i něco z našeho vojenského arzenálu. Panimáješ?“ Spiklenecky na mně mrkl. „Tohle všechno ti neříkám, kdybych nevěděl, že se Gomulesku za tebe zaručil. Jeho bratranec si totiž vzal moji dceru. Jsme rodina. Teď budeš v naší rodině i ty. Jestli chceš?“ Pozorně si mě prohlížel. Pak dodal: „Za tuhle službičku chci padesát procent z tvého zisku. Jasný?!“

„Dostanete třicet.“ Založil jsem si ruce v bok.

„Ne, dostanu padesát!“ Trval na svém Voticev.

„Třicet je běžná suma a já ze začátku budu muset hodně investovat...“

„Ty to vůbec nechápeš...“ Přistoupil ke mně plukovník, z jeho úst byl cítit alkohol a zbytky česneku z minulého dne. „...tohle je zaslíbená země a já ti jí předkládám na stříbrném podnose. Co kurva ode mě chceš víc?! Čtyřicet pět procent! Víc nemohu ustoupit. I já budu mít určité výdaje.“ Plukovník se ukázal jako neskonale hamižný člověk.

„Dobrá, dohodnem se na čtyřiceti, ale jen první tři roky, pak pětatřicet!“

„Ty...“ Zahrozil mi Voticev ohromnou pěstí před obličejem.

„Nebudete litovat, i kdybych vám dal jen dvacet procent, tak to do smrti neutratíte. To vám slibuju, za pár let to tu nepoznáte.“ Díval jsem se mu zpřímá do očí.

Uhnul.

„Prý máte rád lov?“ Začal, asi aby odlehčil situaci.

„Jo.“ Přikývnul jsem.

„Co třeba zítra vyrazit na divočáka?“ Zeptal se. Souhlasně jsem pokýval hlavou a usmál se.

„Znám pár míst... Říká vám něco řeka Yalpug?“ Zakroutil jsem hlavou.

„No jasně, to jste vy, západáci, vy znáte akorát Rýn a Dunaj, co? No...“ Mávnul rukou plukovník, jako by chtěl odehnat mouchu. „Yalpug je nádherná veliká řeka a v jejich meandrech a slepých ramenech jich jsou stovky. Vyhlásili jsme tam pár oblastí za vojenské pásmo a lovíme je tam z vrtulníku nebo z gázu. Je to nádhera, bude se vám to líbit.“

„To určitě, divočáka si rád skolím.“ Souhlasil jsem s jeho pozváním.

„Michal říkal, že nepijete?!“ Obezřetně si mě měřil, asi neměl moc důvěru k tomu, kdo nepije vodku nebo ty jejich úděsný samohonky.

„To má pravdu, prodělal jsem rakovinu jater a sebrali mi kus sleziny... takže...“

„No dobrá, dobrá. Nechme být, vono by vás to nezabilo...“

„Nezabilo...“ Odpověděl jsem mu. „... ale nechci to pokoušet, chápete...? Už jsem si kvůli tomu dost vytrpěl.“ Lhal jsem.

„Jasně, nebojte. Našemu kšeftu to tolik překážet nebude, ale bylo by dobrý, kdybyste si alespoň párkrát...“ Zamračil jsem se na něho.

„Dobře, tak chlastat nebudem. Jsem na vás zvědavěj. Michael o vás hovořil jako o expertu na kurvy. Jak je sem chcete přilákat?“

„To je moje know-how.“ Zatvářil jsem se tajemně.

„Dobře, chápu. Tedy zítra vás očekávám v Komratu. Na místní milici vás bude čekat můj člověk. Nedaleko je vojenská základna, tam se s ním dostavíte. Uvidíme, co ve vás je.“

Pak mi stisknul ruku a audience byla u konce.

Sestupoval jsem po temně rudém koberci a zpětně si přehrával rozhovor s plukovníkem. Pro začátek to bylo dobré, ale hlavně díky Gomuleskovi, bez něho by mě poslal do háje. Telefonát s ním mě bude stát určitě deset procent... Udělal jsem dobře, když jsem mu řekl, že tu chci podnikat. Zprvu jsem si myslel, že se bude jednat o vyřízení nějakých formalit o místě pobytu, maximálně, že místní náčelník bude chtít nějaký úplatek ve formě porna nebo dolarů. Dopadlo to nad očekávání dobře. Z plukovníka byl cítit neuvěřitelný hlad po penězích a to se mi líbilo. Celá tahle země byla vyprahlá a toužila po dolarech. Tohle bylo přesně místo, které jsem hledal. Kyjev byl moc na očích a Rumunsko zas v Evropě. Kišiněv se nacházel mimo, ale zároveň tu bylo dostatečné zázemí a hlavně pěkná děvčata. Bylo zde plno lumpů, kteří by pro pár dolarů prodali i svoji sestru. Cítil jsem to. Vždy se mi však spolupracovalo líp s padouchem než s poctivým člověkem. Od padoucha víte, že se od něho nedá čekat nic dobrého a víte tak do čeho jdete. Naopak „poctivec“ vás kolikrát podrazí, když to nejméně čekáte.

XXXXX

Vrátil jsem se do hotelu. Když jsem vešel do vstupní auly, recepční za mnou poslal dvě vyčouhlé kurvy. Byly nevkusně oblečené a na hlavě nemožnou trvalou.

„Vsadím se, že se vůbec neholí.“ Pomyslel jsem si a otrásl se hnusem.

„Nemám zájem, děvčata.“ Odehnal jsem je a jedna z nich udělala drzé „Css.“ Měl jsem dojem, že dámy by potřebovaly správné vychování, ale nic jsem na to neřekl, nechtěl jsem na sebe poutat zbytečně pozornost.

XXXXX

Odpoledne jsem se vydal na průzkum města. Kišiněv neboli Chisinau je malé přízemní městečko s tak půl miliónem chudých obyvatel. Kromě pár prázdných obchodů, neudržovaných kostelů, smradlavé řeky Byk a socialistické výstavby zde není nic zajímavého. Motal jsem se kolem dokola, až jsem v odrazu jedné prázdné výlohy uviděl tři chlápky, které jsem už zahlédl na hlavním náměstí.

„Uvítací výbor.“ Procedil jsem skrz zuby a vydal se do tmavé uličky. Zašel jsem do jednoho z baráků a ukroutil ocelovou tyč ze zábradlí. Vyskočil jsem na okenní římsu nad vchodem a čekal.

Pochopitelně, dveře domu se za chvíli pomaličku otevřely a dovnitř vešel snědý chlápek v kožené bundě a placaté čepici. Za ním šli dva další urostlí mládenci, ten zadní měl pistoli. Nechal jsem je všechny vejít do domu a pak na ně seskočil. Ten poslední se úlekem otočil, ale tyčí jsem mu useknul ruku, kterou držel pistoli. Další dostal bodlo do břicha a poslední tyčí přes hlavu. Ten první hrozně ječel a svíjel se na zemi. Šlápnul jsem mu na krk a vyšel z domu. Trochu jsem si urovnal bundu a rozhlédl se kolem. Na rohu ulice stáli další dva maníci a o něčem vzrušeně hovořili. Vzdálil jsem se od domu jako by nic a když jsem zahýbal do další ulice, tak jsem se otočil. Viděl jsem, jak ti dva běží do vchodu, ze kterého jsem před chvílí vyšel. Zakroutil jsem nad tou neomaleností hlavou a zamířil zpátky do hotelu.

XXXXX

Šestá hodina ranní mě už zastihla na cestě do Komratu. Opět jsem chvalořečil mého automechanika za výběr a úpravy tohoto vozu. Silnice zde byly ještě horší než v Rumunsku. Celou cestu mě sledovala postarší šedivá Volha a její řidič musel použít všechno své umění, aby se mnou udržel krok. Uvnitř seděly další tři postavy a když jsem zastavil, oni zastavili také. Dodržovali asi stometrový odstup, ale i tak to byl divný pocit. Plukovník si mě asi důkladně prověřoval... Do města jsem dorazil těsně po dvanácté. Moji hlídači se drželi neomaleně za mnou. Komrat je díra, kterou už jinde těžko pohledat. Svým vzhledem působí, jako by už leželo v Asii a ne v Evropě. Toto město, přestože se to na první pohled zdá absurdní, tak je hlavním městem Gagauzské autonomní republiky. V době, kdy jsem sem přijel, to tu pěkně vřelo. Gagauzani jsou potomci Pečeněhů, Polovců a Kumánů, bojovníků a nájezdníků, co zrodila asijská step. Jednostranně vyhlásili na Moldávii autonomii. O dravosti a nezávislosti tohoto „národa“ svědčí to, že za státní vlajku si vybrali černou vlčí hlavu ve žlutém kruhu a tyrkysovém orámování. Ústřední moldavská vláda a parlament jim to pochopitelně zatrhlí a všichni čekají, co se z toho vyvine. Je zde míň paneláků než v Kišiněvě, ale o to víc přízemních nuzných baráček a na náměstí je, kromě sochy Lenina, i obrovská knihovna, ze které snad chtějí udělat univerzitu... Nevím, kdo by v sotva dvacetitisícovém městě měl takový zájem o literaturu a vzdělání, ale v tomhle absurdním systému je možné opravdu všechno. Knihovnu postavili bolševici a ničím na ní nešetřili. Osmnáct pater betonu a nevkusných rezivějících ozdob dodávalo tomuto místu až tragikomický rozměr. Hned vedle knihovny se nacházelo divadlo a také úřadovna KGB, dnes „Milicia“. Zastavil jsem vůz drze před hlavním vchodem a voják tam stojící zalpal po dechu. Stát se to o rok dříve... Vešel jsem do oprýskané šedivé budovy a šel rovnou ke službu konajícímu důstojníkovi. Můj zjev (měl jsem na sobě tmavě zeleného leteckého bombra, americké maskáče a na nose Raybany) nikoho nenechával na pochybách, kdo přijel. Službu konající důstojník, už podle velkých hranatých brýlí a trojitě brady, starý aparátčík, nechápavě zakroutil hlavou a když jsem si před ním zapálil doutník, spolkl hořkou slinu porážky. Teď teprve přestal Sovětský svaz existovat. „Jste očekáván...“ Vykoktal ze sebe tlustých a ukázal na mladého, vysokého chlapíka, který přicházel úzkou chodbou. „Nadporučík Voticev... mladší.“ Zhlásil se mladík. Já jsem úsměv opětoval a založil si ruce na prsa. „Koukám, že jablko nepadá daleko od stromu...“ Komentoval jsem tu shodu jmen. Nadporučík mi pokynul a my jsme vypochoďovali z té nevzhledné stavby. Cítil jsem za sebou ty nenávistné pohledy lidí v uniformách. Nová doba.

XXXXX

„Můžeme klidně hovořit anglicky.“ Navrhl Voticev mladší. „A říkejte mi Pafko.“ Podal mi ruku.

„Verner.“

„To je křestní nebo příjmení?“ Zeptal se.

„To je jedno. Křestní i příjmení nebo taky přezdívka...“ Pokrčil jsem rameny.

„Chápu.“ Přítakal Pavel a já ho usadil do vozu.

„Kam pojedeme?“ Zeptal jsem se. „A co ten můj doprovod?“ Ukázal jsem palcem dozadu na Volhu.

„Tamti?“ Otázal se Pavel. „To je vaše ochrana. Slyšeli jsme, že jste měl malou nehodu... včera.“ Chlácholil mě. Ti parchanti už se domákli, že jsem oddělal ty tři chlápky.

„Nebojte, jednalo se o kriminální živly, těch je tu teďka spousta...“ Jako by pohoršeně se zatvářil nadporučík a vyjeveně zíral na moji dřevem obloženou přístrojovou desku.

„Nádhera.“ Ukázal na ni.

„Jo, na svých cestách si dopřávám určitou dávku luxusu.“ Pokýval jsem hlavou.

„Cestujete sám?“ Vyzvídal mladý Voticev. V duchu jsem se usmál nad touto naivní otázkou a přikývl jsem.

„Vím, co tím sledujete...“ Koutkem oka jsem na něho pohlédl. „... ale nebojte, já si vždycky nějak poradím...“

„Ve vaší branži není zrovna...“

„Musíte mít respekt...“ Podřádl jsem a dupl na plyn, mercedes okamžitě reagoval a bleskurychle jsme předjeli narvaný autobus. Zahlédl jsem v něm, že tam někdo přepravuje i ovci a slepice.

„... a já si respekt zjednám velice rychle a pak...“ Usmál jsem se na mladého. „... pak je tu taky váš otec a pochopitelně i vy.“ Musel jsem mladému nadporučíkovi trochu zalichotit. Někdy to jinak nejde. Dokázal jsem si představit, co musí udělat s egem mladého, po penězích lačnického oficírka uznání od „amerikána“. Spolujezdec se taky náležitě nafoukl. Tyhle typy jsem moc dobře znal z Rumunska, všichni jsou víceméně stejný. Stačí jim dát šmejdský Seika a už sou z nich páni podnikatelé a kapitalisti.

xxxxx

Po asi třicetikilometrové jízdě po silnicích páté třídy jsme konečně dojeli před plechová vrata, na nichž se vyjímalá obří rudá hvězda. Pravda, byla už trochu omšelá, ale jasně dávala najevo, komu to tu dříve patřilo.

„Primorskaja.“ Pronesl zadumaně Pařka. Ze vrat vyšel pomalu, špatně živený voják základní vojenské služby. Tvář měl samý uher, takový ušatý dlouhán. Voticev ho sjel na tři doby za pomalost a za neochotu. Asi se chtěl přede mnou předvést. Zapsal si jméno toho chudáka s tím, že mu to později osladí.

Nepochyboval jsem o tom.

Jeli jsme dalších deset kilometrů hustým listnatým lesem ze zakrslých olší a vysokých bříz. Měkká tráva na paloučkách lákala k příjemnému posezení. Všude to kvetlo a pučelo a ve vzduchu bylo cítit blížící se léto. Cesta byla o poznání vlhčí, meandry Yalpugu se blížily...

Připadalo mi, že jsem v lese zpozoroval nějaké postavy.

xxxxx

Z lesíka jsme najednou vyjeli na betonovou cestu a ta nás dovedla na opuštěnou leteckou základnu. Kolem nás stály zodolněné kryty pro letadla, takzvané úly, ale všude bylo pusto a prázdno.

„Támhle, vpravo.“ Ukázal nadporučík a já v dálce uviděl nějaké budovy. Základna byla obrovská. Během chvíle jsme k nim dojeli.

Byl tam přistaven vrtulník, pravděpodobně Mi-17. Kolem něho stáli tři nákladáky a pár gazíků.

Uprostřed hloučku diskutujících jsem zahlédl i plukovníka.

„Aťec!“ Radostně zavýskl Pavel, ale pak se stáhl, jakoby se zastyděl.

Zastavil jsem a oba jsme vylezli ven z vozu. Plukovník se k nám vydal s úsměvem od ucha k uchu. Byla z něj cítit širokorozchodná slovanská duše a taky vodka.

Vodka víc.

Trochu stranou tam postávali i nějací pánové v dlouhých černých kabátech a zvědavě po mně pokukovali. Musel jsem absolvovat ruský pozdrav (naštěstí jsme se líbali jen na oko).

„Dojeli jste dobře?“ Vyzvídával v úvodu Voticev.

Přikývnul jsem.

„Panu Vernerovi se nezdál náš doprovod...“ Žaloval Pafka.

„Á...“ Spustil ze sebe žoviálně plukovník. „... to jsou naši chlapci... Báli jsme se o vás.“ Kýval.

„Slyšeli jsme...“ Ztišil trochu hlas a významně se na mne nahnul. „... že jste měl včera nějaký problém...“

„Nic co by stálo za řeč.“ Ujistil jsem ho.

„Vážně?“ Přehrával dál Voticev. „Ale co, pojďme si dát stakana... na uvítanou...“

„Včera jsme...“ Začal jsem se vymlouvat, ale plukovník mi skočil do řeči.

„Á... já zapomněl... vy nepijete... dobře, dobře. Představím vás...“ A postrčil mě ke skupince mužů v civilu.

„Tohle...“ Ukázal na asi čtyřicetiletého Gruzínce. „... je Tary Gabuladze. Je to náš předchvatčík“.

Gruzínek si mě nedůvěřivě měřil, spíš se mu ale nelíbilo mé oblečení. Sám na tom nebyl o mnoho lépe, pod černým sakem od Huga Bosse měl námořnické proužkované tričko... Podal jsem mu ruku, cítil jsem, že ji zmáčknu jak nejvíce dovedl. Usmál jsem se na něho a lehce stisk opětoval. Musel jsem dávat pozor, abych se neprozradil. Tenhle Gruzínek vypadal ze všech nejnebezpečněji. Další pán se jmenoval Igor Vasilijevič Pokryšev a byl to soudce. Poslední z mužů, Ivan Jefimovič Gobulka, policejní ředitel.

Dalších asi pět pánů zůstávalo vzadu. Buď nechtěli být se mnou konfrontováni anebo nebyli tak významní.

Pokryšev se mě bez obalu zeptal:

„Byl jste nám doporučen jedním naším společným přítelem z Rumunska...“ Pokýval jsem hlavou.

„... víte, zajímá nás jedna věc...“ Podrbal se na hlavě.

„Cestujete sám...“ Řekl oznamovacím způsobem a jeho chytrá a přemýšlivá očka se do mě zabodávala. Musel to být dobrý psycholog a ještě lepší vyšetřovatel.

„Na to už se mně ptal tady mladý pan Voticev.“ Naznačil jsem hlavou k nadporučíkovi.

„Ano?“ Otázal se Gobulka.

„Ano, nevidím v tom problém.“ Nechápatě jsem se podíval na Voticeva, jeho pohled ale zůstal tvrdý a tentokrát neuhnul.

„My ano.“ Řekl znovu Pokryšev. „Neměl byste cestovat sám, mohlo by dojít k únosu, mohli by vás mučit a vy byste vyradil naše jména a další věci. Pokud máme spolupracovat, budete poslouchat naše příkazy.“

Přimhouřil jsem oči. Nehodlal jsem poslouchat ničí příkazy a už vůbec ne příkazy těch bývalých bolševiků.

„Pánové...“ Snažil jsem se je uklidnit. „... v této branži se pohybuju nějaký pátek a věřte mi...“

„Tady nejde o důvěru...“ Skočil mi do řeči Gobulka. „... tady jde o naše investice a bezpečnost!“

Zvyšoval hlas, načeš se poplašeně ohlédl, jako by ho mohl někdo slyšet. Pousmál jsem se tomu gestu, ale Pokryšev se Gobulky zastal:

„Nemůžeme riskovat!“

„Je tu jedno řešení...“ Promluvil až dosud mlčící Gabuladze. Všichni se na něho obrátili. Voticev ale zasáhl dřív, než mohl Gruzínek přednést svůj návrh.

„Já myslím...“ Spustil spěšně plukovník. „... že se je lepší dohodnout... máme tady na pana Vernera ty nejlepší reference. Michal by přece nedoporučil někoho... zaručil se za něho!“

„Nesouhlasím!“ Protestoval Pokryšev. „Ať Gabuladze řekne svůj návrh.“ Pan soudce se na mně povýšeně podíval, vypadalo to, jakoby vynášel rozsudek.

„Vyzkoušíme si vás.“ Dodal Gobulka.

Pokrčil jsem rameny.

„Uvidíme, jestli jsi tak dobrej, že můžeš chodit po městě sám.“ Syknul Gruzíнец. Plukovník se zamračil a snažil se protestovat.

„Pánové je lepší se dohodnout...“ Úpěl.

„Proč si neprotáhnout svaly.“ Usmál jsem se na Gruzínce a ten na chvíli zaváhal, pak ale hvízdnul na prsty a ze dvou okolo stojících nákladňáků vyskákali chlapi v černých kombinézách s kuklami na hlavě.

„Co všechno je dovoleno?“ Otázal jsem se naivně.

„Všechno.“ Tiše pronesl Gruzíнец a udělal chlapům pár pokynů ve své mateřštině.

„Po kolika je mám brát?“ Zeptal jsem se směrem k Pokryševovi, ve kterém jsem spatřoval vůdce téhle bandy. Pokrčil rameny a ukázal na Gruzínce.

„Pro začátek po pěti.“ A cynicky se usmál. Chlapi se mezitím vybavili baseballovými páčkami, noži, dva měli biče a někdo biják.

Svlékl jsem si bundu a dal ji nadporučíkovi.

„Podržte mi to, hned budu hotovej.“ A usmál jsem se na něho. Raybany jsem si ale nesundal.

Šel jsem dál od mých budoucích kumpánů, abych měl dostatek místa. Hoši vypadali dost namakaně, někteří se rozcvičovali, jiní stáli a poslouchali poslední rady Gabuladzeho. Ti měli bojovat proti mně. Jeden měl bič, druhý dva veliké nože a další tyče.

„Vot ameríkánec!“ Křiknul Gabuladze a těch pět se na mne vrhlo. Nezaútočili ale hned, nejdříve mě obklíčili. Utvořili kruh a číhavě chodili kolem a hledali má slabá místa. Pomalu jsem se točil proti jejich směru pohybu, abych jim to alespoň nějak ztížil. Najednou mě přes tvář něco pronikavě udeřilo, hned vzápětí jsem uslyšel prásknutí biče. Na krku a tváři mi vyskočil krvavý šrám. Ostatní bojově zařvali a dva z nich se na mne vrhli. Shýbnul jsem se a vykryl první ránu, druhý útočník ale vedl jen klamný útok a udeřil mě do kolene. Naštěstí to nebyla silná rána, já si sednul na zadek a podrazil tomu prvnímu nohy. Sednul si vedle mě a než se zmožil na cokoliv, vytrhnul jsem mu ohryzek z krku.

Rychle jsem se postavil a zase se začal točit proti směru jejich pohybu. Chlapík na zemi dodělával a chrčel. Všude bylo najednou plno krve. Ostatní nevěřícně civěli na mně a na svého kamaráda. Jeden z nich se neudržel a s pronikavým řevem se na mne vyřítil. Byl ale zoufale pomalý, takových šarvátek jsem absolvoval stovky. Chytil jsem ho za útočící ruku, vykroutil nůž a než mohl cokoliv namítnout, podříznul jsem ho jak podsvinče. Dal jsem do toho trochu víc síly a nůž byl taky pekelně ostrý, takže jsem mu na druhé říznutí oddělil hlavu od těla. Než jsem se ale vzpamatoval a než se vzpamatovali ostatní, přistálo mi na tváři další bolestivé šlehnutí.

Otočil jsem se na viníka. Byl to takový hubený čahoun. Svou klátivou chůzí připomínal Trifida. Jak jsem se později dozvěděl, tak se jednalo o Kalmyka, příslušníka nějakého doposud barbarského kočovného národa. Tito vojáci měli v Rudé armádě v některých případech dovoleno nosit u sebe bič. Dotyčný ale musel předvést, že svůj nástroj mistrně ovládá. Byla to pro každého Kalmyka otázka cti.

Jakmile jsem se otočil, Trifid se příkrčil a znovu mě šlehnul, tentokrát do ucha a kus mi ho utrhnul. Tohle bude trvat, než to doroste!

„Bestie!“ Zaklel jsem a vrhl se na něj. On byl ale mrštný a vysmekl se mi, další jeho kamarádi mu šli na pomoc. Obecenstvo kolem hlasitě povzbuzovalo své kolegy. Gabuladze řval jako pominutý a hlasitě tak povzbuzoval své svěřence. Nepochyboval jsem, že je osobně vybral.

Musel jsem tomu už konečně učinit přítrž. Nechal jsem ho a obrátil se čelem k těm dvěma. Nečekali to.

Prvnímu jsem zabodnul nůž až po střenku do čela a dalšího jsem srazil pěstí do krku. Než jsem to stihl dokončit, slíznul jsem od Trifida další dvě bolestivá žihadla.

„Dost!“ Vykřikl jsem a rozběhl se za ním. Ještě jednou po mně švihnul, ale vykryl jsem to rukou. Kalmyk zahodil bič a pokusil se vytáhnout dlouhý lovecký nůž. Než to ale stačil udělat, vši silou

jsem do něho strčil a srazil ho k zemi. Jakmile jsme se tam ocitli, byl můj. Zdvihnul jsem ho demonstrativně nad hlavu a pustil si ho na koleno.

Páteř zapraskala a já ještě mrskající se tělo zahodil ke Gabuladzemu. Ten přimhouřil svá, už tak úzká očka, až z nich zbyly jen úzké čárky a zavelel něco ve svém jazyce. Nejdřív váhavě, ale pak s plným nasazením se na mně vrhlo deset chlapů. Rozběhl jsem se také proti nim a vlítnul mezi ně jak vichřice, jestli o mě doteďka někdo pochyboval, tak za těch zhruba sedm vteřin už ne.

Další lidi už nemuseli posílat a pochopil to i Gabuladze. Nevěřicně si prohlížel zkrvavená těla svých svěřenců, z nich mnozí měli i utrhané končetiny.

Přistoupil jsem před Pokryševa, ten trochu couvl, ale díval se mi zpříma do očí.

„Tak co, pane soudce, ještě si myslíte, že by mě mohl někdo unést a mučit?“ Odpověď mě překvapila, jako jediný ze skupiny si zachoval čistou hlavu a nebál se.

„Vyloučit se to nedá...“ Zamračil jsem se proto na něho. A on rychle dodal: „... ale myslím, že to je krajně nepravděpodobné...Hmm.“

Pokýval jsem hlavou.

„Co si o tom myslí pan Gobulka?“ Otázal jsem se policejního ředitele. Ten jenom rozpačitě pokrčil rameny.

„Asi... asi ano.“ Moc jsem tomu nerozuměl, ale považoval jsem to za souhlas. Podíval jsem se na Voticeva.

„Z mé strany nikdy nebylo žádných pochybností...“ Střídavě se díval na mne a na hromadu mrtvol.

„Dobrá, pánové, bude dobré, když se odebereme někam do ústraní a já vám nastíním jakou mám představu. Souhlasíte?“ Musel jsem už zvýšit hlas, aby mě začali trochu vnímat.

Pokryšev mi naznačil, že se mám za ním vydat a já si vzal zpátky bundu od Pařka. Byl chudák smrtelně bledý.

XXXXX

Odebrali jsme se tedy do vyklizené jídelny, kde na nás čekalo malé občerstvení. Nikdo ale nejedl. Víc se pila vodka, až jsem to musel zarazit, protože jsem je potřeboval střízlivě.

„S plukovníkem jsme se domluvili na čtyřiceti procentech pro vás, ale pouze na dobu tří let, pak podíl snížíme na třicet pět procent. Souhlas?“

Všichni nepřítomně kývli.

„Pánové...“ Kouknul jsem se každému do očí. „... vnímáte mně? Nebo potřebujete týden zdravotní dovolené?“

„Vnímáme, vnímáme, ale... víte... no, to co jsme viděli... Nečekali jsme to.“ Připustil Voticev.

„A co jste čekali?! Celá ta vaše armáda stála na hliněných nohou, tohle je normální výcvik Zelených baretů.“ Lhal jsem.

„Cožé?!“ Vykřikl plukovník.

„Jasně, plukovníku, prošel jsem výcvikem u Zelených baretů a Navy seals!“ Zdůraznil jsem poslední vojenskou složku, o které jsem věděl, že z ní Rusové měli největší strach. Američtí žabí muži...

„To ale...“ Zalupal po dechu Voticev „... by znamenalo, že naše zprávy byly dosti... nepře...“

„Stály úplně za hovno!“ Pokýval jsem hlavou. „No, ale nebudeme se teďka přít, kdo měl víc divizí, že ne?“ A než stačil kdokoliv z nich odpovědět, nastínil jsem jim představu, jak přijít k penězům.

Vydělat prachy není zas tak těžké, jak by se na první pohled mohlo zdát. Já jsem podnikal v zábavním průmyslu. Konkrétně v oboru zvaném: Noční kluby. Na dotaz, kde vezmu tolik dívek, jsem odpověděl:

„No to je přeci hrozně jednoduché, pane řediteli.“ A usmál jsem se na nic nechápajícího Gobulku.

„Založíme modeligovou a castingovou agenturu nebo raději rovnou několik takových agentur, které se budou vzájemně krýt. Dál založíme agentury zprostředkovávající práci v zahraničí. V novinách a v rádiu dáme pár inzerátů, nabízejících lukrativní práci například v Itálii nebo v Řecku. Sběr jahod,

jablek a ták... no a děvčata, ale i chlapci se pohnou... Každý chce přece vydělat prachy anebo zmizet z téhle díry, né?“ Pokryšev nakrčil obočí.

„Vážený pane soudce...“ Podíval jsem se na Pokryševa. „... já mám taky tuhle zemi rád, je tu krásná příroda...“ Lhal jsem mu přímo do očí. „... veselí a dobří lidé a pěkná architektura, ale sám musíte uznat, že jinak je tu nuda... Nebo alespoň nuda pro mladé. Jen se podívejte na televizi... Tam to ty mladí viděj pořád. Myslejí si, jak si na Západě krásně žijeme, ale nevidí to, že to je vykoupeno tvrdou prací. Naivně si myslí, že tam snad lítaj pečený holubi do úst. Nelítaj! To vám můžu jednoznačně potvrdit. Je to tam pěkně tvrdý! To mi věřte.“

„A co s těma holkama budete dělat? Když je nalákáte na práci do zahraničí.“ Zeptal se obezřetný Gobulka.

„Coby?“ Zasmál jsem se. „Když holka nebo kluk budou pěkný, zavřem je do díry na převýchovu a pak je pustíme na sál. Pomocí drog dokážu zlomit každého během týdne.“ Založil jsem si ruce za záda a pozoroval jejich reakci.

„To ale...“ Mračil se Pokryšev. „... to, co nám tu navrhuje, je hrůza! Kuplířství!“

„Je.“ Přikývnul jsem. „Ještě si ani nedokážete představit, jaká to je hrůza. Zvlášť, když k vám přide naivní patnáctiletá holka, která si o sobě myslí, že je krásná a že by mohla být modelkou a vy ji zavřete, desetkrát znásilníte, to s ní děláte celej tejden, nedáváte jí žrádlo. Děláte to s ní tak dlouho, až ji zlomíte. V Rumunsku jsem to vylepšoval divokejma psama anebo jsem je zavíral s hladovejma potkanama. To vždycky zabralo. Holka udělala všechno, co jste jí řekl a jak ráda.“

Seděl jsem v té vojenské kantýně, mírně se pohupoval na rozvrzané židli a pozoroval zděšené reakce bývalých komunistů. „Tajemství“ bylo odhaleno a oni tak naivní...

„Co jste si představovali? Že tu zřídím Las Vegas? Že do týhle prdele, kde nic není, kde jsou silnice tak v hajzlu, že by po nich na Západě nejezdil ani traktor. Že sem někoho dostanete a ubytujete v hotelu, kde teče teplá voda tři hodiny denně?“ Rozkřičel jsem se na ně a pokračoval: „Pokud sem chcete dostat pořádnýho kunčafta, musíte nabídnout speciální služby! Víte, jak dlouho mi trvalo, než mi do těch bordelů v Rumunsku začala jezdit německá klientela?! Celej rok! Rok neúnavný dřiny, objíždění úřadů, paktování se s místníma mafiánama... Pánové...“ Odmlčel jsem se a jednomu po druhém se podíval zpřímá do očí. „...tam venku jsem vás snad dostatečně přesvědčil o svých kvalitách... Já svou práci znám a umím, pokud chcete vydělat balík, a to s vašimi procenty vyděláte, tak, kurva, už přestaňte váhat! Vy, Pokryševe...“ Podíval jsem se na soudce, který zadumaně seděl a trochu nadskočil, když jsem vyslovil jeho jméno. „... vy půjdete tak za pět roků do důchodu. Tohle je vaše poslední šance, jak vydělat prachy. Co myslíte, že se stane, až odejdete? No? Stanete se nepotřebným důchodcem, kterému nebudou valorizovat důchod a který nebude mít na dobrou zdravotní péči. Začnete chlastat a vzpomínat na „starý časy“, ale už nikdy nebudete mít možnost dostat se takříkajíc „k lizu“. Přijdou noví páni a ty vaše zásluhy o socialismus vám budou k ničemu. Někdo na vás nakydá špínu, že jste ho neprávem odsoudil a vás ještě nakonec zavřou! Sám nejlíp víte, jak vypadá zdejší vězení a co se asi stane, až se mezi vězni rozkřikne, kdo k nim přibyl.“ Na soudce moje řeč asi udělala dojem, protože ke konci mi začal přikyvovat. Gobulka zareagoval.

„Ale já do důchodu pudu až za patnáct roků!“ Zajásal. Všichni se na mne tázavě podívali, jako bych jim měl vylíčit Gobulkův osud a mě nezbyvalo nic jiného, než abych se pro tuto chvíli stal Orákulem.

„Pane řediteli...“ Zhoupnul jsem se víc na své židli a usmál jsem se, protože už jsem je měl na lopatě. „... vy skončíte ještě hůř, ale hlavně dřív, než tady pan soudce.“

„Ale jak to?!“ Rozčiloval se Gobulka a podíval se po ostatních, jako by u nich hledal zastání.

„Jak to?“ Odmlčel jsem se a nechal tak chvíli Gobulku v nejistotě. „Protože o toto území má zájem Evropská Unie a ta ve vedoucích funkcích nestrpí staré a zkompromitované kádry. Vy poletíte ještě dřív, než tady pan soudce. Policejní ředitel, který vykonával vysoké funkce za minulého režimu... To snad nemyslíte vážně...“

Rozhlídnul jsem se po ostatních a pokračoval dál.

„Máte jedinečnou šanci změnit svůj život. Když to neuděláte vy, udělá to někdo jiný. Já chci od vás jen jedinou věc...“ Zase jsem se odmlčel a všechny si pozorně prohlídl.

„Chci, abyste mi kryli záda. Nic víc. Za tuto službu dostanete procenta, které jsem vám už prvně slíbil.“ Nechal jsem je, ať přemýšlí, nespěchal jsem. Někdy je lepší nechat věcem volný průběh a taky jsem čekal, jestli přijdou s nějakou iniciativou.

„Jak si to krytí představujete?“ Zeptal se Voticev. Tuto otázku jsem spíše čekal od Pokryševa, ale nenechal jsem se zaskočit.

„Dobrá otázka.“ Pochválil jsem plukovníka. Není dobré je pořád poučovat a vyhrožovat jim. Zatím na ně nic nemám, ale až si párkrát zajdou do mého podniku a já je tam natočím s nezletilejma kurvičkami... to už budou fungovat jinak!

„Je možné, že časem někomu přijde divné, co to tu vyrostlo za podnik, že je tu plno silných a drahých aut. Kde na to ty lidi berou peníze. Jestli se tu neprodávaj drogy a ták. Na vás bude vést vyšetřování nebo určit spolehlivé lidi, kteří budou vést vyšetřování a celou věc zamést pod koberec.“

„Co drogy?“ Chytnul se Gobulka. O drogách jsem měl raději mlčet, ale otázka už byla na světě.

„Ty k takovému podniku pochopitelně patří...“ Pokryšev už už chtěl něco říct, ale nechtěl jsem, aby převzal iniciativu. „Mám na mysli pouze lehké drogy, marihuanu. V takových podnicích se dobře kouří a to uvolňuje mysl.“

„My s drogama nechceme mít nic společného!“ Zatvářil se přísně policejní ředitel.

„Chápu.“ Přikývnul jsem, ale nechápal jsem nic. Samozřejmě, že drogy se tam budou prodávat a distribuovat, to je jasné, ale chce to svůj čas. Nemínil jsem je nějak blíže o svých plánech informovat. Potřeboval jsem jen, aby nade mnou drželo ruku pár vlivných lidí, kterým později nebude problém trochu šlápnout na krk.

„Tak ujednáno?“ Zeptal jsem se.

„To je všechno, co od nás budete chtít?“ Zeptal se nevěřicně soudce.

„Ano.“ Souhlasně jsem přikývnul. „Vlastně... ještě jednu věc...“ Podrbal jsem se na hlavě, jako bych o něčem přemýšlel a abych zase u nich vzbudil pochybnosti. Nechtěl jsem, aby si mysleli, že dostanou něco zadarmo, že ten bláznivý „Amerikánec“, který přijel z Rumunska, jim bude posílat prachy na jejich účet na Kajmanských ostrovech.

„Budu potřebovat...“ Rozhlídnul jsem se po jejich napjatých tvářích. „... pár lidí, jako ochranku a personál v klubu. Ty by myslím mohl obstarat Gabuladze.“

„Dobrý nápad, lidi vám nějaký půjčíme.“ Přikývnul Gobulka. A vzápětí dodal: „Platit je ale budete vy.“

Usmál jsem se a přikývl.

„Ovšem.“

„Ujednáno!“ Řekl hřmotným hlasem Voticev.

„To bychom měli zapít...“ Přidal se vítězoslavně Gobulka. „Napijete se s náma...? Výjimečně?“ Trochu se přikrčil, protože neznal moji reakci.

„No, pánové, mám to sice přísně zakázáno, ale půlku té sklínky... snad jo.“ Z půl sklínky byla samozřejmě celá, protože páně Voticevovi „ujela“ ruka, ale dobrý kšeft je nejen potřeba vybojovat, ale i zapít.

Když byla zábava v plném proudu a pánové nalávali jeden druhému přidal se k nám i Gabuladze. Měl jsem z něj trochu obavy, ale když mu Voticev s Gobulkou oznámili, že mám za sebou výcvik u Zelených baretů a obávané Navy seals, chtěl Gruzínek, abych jeho hochy naučil nějaké techniky. Ochoťně jsem souhlasil a podal Gabuladzemu ruku na usmířenou. Přijal ji a já na oplátku jsem se s ním musel napít...

Ty sklínky jsem měl ještě další tři, protože všichni pánové tvrdili, že bych je jinak urazil...

XXXXX

Na zítří byl tento program: lov na divočáka a divokých kachen, kteří tu měly téměř nerušené prostory. Místní správa tuto oblast prohlásila jako vojenské pásmo a tudíž sem byl vstup přísně zakázán.

Jak už jsem řekl na začátku - pro divokou zvěř tu byl ráj. Teda jen do té doby, dokud se panstvo nerozhodlo, že bude pořádat hon. Rovněž tu nehrálo roli, jestli je lovná sezóna nebo ne. Chránění třeba v jarních měsících neexistuje a proto ve zdejších polnostech je obecně málo divoké zvěře. Každý jsme vyfasovali jednoho kalašnikova se dvěma izolačkou k sobě přilepenými zásobníky a vyrazili jsme. Pochopitelně vrtulníkem...

Místní „načalstvo“ už se nechtělo harcovat v nepohodlném gazíku. Chtěli něco víc, chtěli si za mizerný peněz, který jim stát a armáda dávaly, užít i něco, co je vyhrazeno jen bohatým. Tihle lidé chtěli něco extra, čím by se nemohl pochlubit ani „Amerikánec“. A taky na mne chtěli zapůsobit. Původně jsem myslel, že jen budeme zvěř střílet z pohodlí otevřených dveří. Když jsme ale takhle zabili asi padesátý prase a několik jelenů a srnců, rozhodli se „golubčící“, že mi něco předvedou. Už před odletem jsem se divil, proč obsluha a pilot kontrolují k boku připevněné raketnice a když první sedmdesátimilimetrová raketa vzlétla mezi stádo srnek, pochopil jsem. Boris, jak se jmenoval náš pilot, rovněž veterán z Afgánistánu, to se strojem opravdu uměl. Srnky lítaly až do desetimetrové výše. Vůbec jsem taková jatka nechápal. Je ale fakt, že s lidmi, kteří mají takové záliby se bude dobře spolupracovat. To vím ze zkušenosti. Opřel jsem se o stěnu a usmíval se. Tohle je ta pravá země, kde se dá dělat úplně všechno!

XXXXX

Po přistání byla opět slavnost, teda spíš strašlivá pijatika, která skončila až nad ránem. Moldavci toho vypijí děsná kvanta. Gobulka musel vylemtat nejméně dva litry vodky a Voticev mu v tom neméně zdárně asistoval. Já jsem se obligátně vymluvil na svá játra a dělal jsem ožralého, čekaje, jestli na mě nevymyslí zase nějaký podraz. Vše ale proběhlo v klidu. Když se pánové ráno řádně vyzvraceli a snědli okurku s chlebem, kterou pochopitelně zapili vodkou, obrátili se na mně s otázkou:

„Kdy začneme a kdy uvidíme své první peníze?“ Usmál jsem se na ně, tihle lidé byli tak nenasytí a tak hladoví po penězích, že mě to neustále překvapovalo. Byl jsem ale rád, že tomu tak je, protože jsem věděl, že je mám pevně na své straně.

„Brzo.“ Přikývnul jsem. „Zálohu bych vám mohl dát třeba hned, ale nejdříve chci každého vidět, jak se osvědčíte.“ Usmál jsem se a pokračoval: „Nezapomeňte, že nemáme nic. Nemáme sídlo firmy, nemáme nic zapsané na obchodním soudu, nemáme dokonce ani název firmy!“ Zvolal jsem.

„Jaký navrhujete název podniku, pánové?“ Chtěl jsem, aby na tom měli taky nějaký zájem a minimální zásluhu.

„Krasnaja zvezda!“ Vykřikl Voticev.

„Venuše!“ Přidal se Gobulka.

„Titán.“ Navrhoval soudce.

„A co byste, pánové, řekli na Auroru?“ Nadhodil jsem. Všem se na tváři objevil blažený úsměv. Měl jsem je tam, kde jsem potřeboval.

XXXXX

Auroru jsme museli pochopitelně zase zapít. Přetrpěl jsem dva panáky vodky a pak mě propustili. Doprovod mě vyvezl ze základny a pak už jsem jel sám. Nikdo mě tentokrát nesledoval a já se vrátil zpět do hlavního města zase pozdě večer.

Druhý den jsem volal do kanceláře soudce Pokryševa.

„Pane soudče, tady je Verner, jak se máte?“ Odpovědí mi byl nejdříve kašel a pak nějaké další chrchlání.

„...jsem nějaký nachcípanej...“ Konečně se Pokryšev vyžvejknul, už jsem si o něho dělal starost. „...s tou vodkou jsme to tam přehnali...“ Pak se ale zarazil a zeptal se:

„Co potřebujete?“ V jeho hlase bylo znát trochu napětí.

„Nic moc, jen abyste sem ke mně do hotelu poslal třeba někoho z vašeho ekonomického oddělení. Musím zajít na obchodní soud a zapsat naši... teda moji živnost do obchodního rejstříku. Někoho, kdo ví, kde leží obchodní soud, někoho, kdo zařídí, abych nečekal, no však víte...“

„Ano, jistě, to nebude problém. Do hodiny tam bude.“ Skutečně, asi za hodinu za mnou přijel pán ve špatně ušitém obleku a obrovských brýlích. Měl rozčuchané šedivé vlasy. Trochu mi připomínal Alberta Einsteina.

„Spasilskij.“ Představil se a podával mi ruku. Prohlídnul jsem si ho od hlavy k patě a zeptal se ho:

„Jste si jistý, že mi můžete pomoci?“

„Ano.“ Odpověděl chlapík a dal nabízenou ruku zpátky k tělu.

„Vyznáte se na obchodním soudu?“

„Ano.“ Opět jednoslabičná odpověď. Pomalu jsem s ním ztrácel trpělivost.

„Kde pracujete?“

„Na obchodním soudu.“ Odmlčel se a pak dodal: „Jsem náměstek ředitele.“

„V tom případě byste mi opravdu mohl pomoci.“ A podal jsem mu ruku.

Se Spasilkim šlo skutečně vše jak na drátkách. Nejenom, že jsem nikde nemusel čekat, ale ještě ten den byla moje agentura Aurora zapsána do obchodního rejstříku jako modelingová a castingová agentura. A v oboru činností jsme měli obligátní větičku, jako nákup zboží s účelem dalšího prodeje a pohostinství.

Když už jsem tam byl, tak jsem založil další dvě firmy. Jednu zabývající se nákupem a prodejem strojírenského zařízení a pak ještě pohřební službu. Spasilskij se na mne trochu zamračil, ale když jsem se ho zeptal, co má proti svobodnému podnikání, nic neodpověděl.

„Uvidíte, že taková služba bude brzo potřeba. Nejhorší je...“ Vzal jsem ho kolem ramen. „...když se vám po městě začnou kupit mrtvolky, které nikdo neuklízí. Mohly by propuknout epidemie...“

Spasilskij chápavě přikývl.

„Já už budu muset běžet...“ Loučil se se mnou před dveřmi do budovy soudu.

„Ještě se projdeme...“ Usmál jsem se na něho a chytnul ho za loket.

„Né.“ Vyjekl.

„Nebojte, Jegore. Jsme přeci přátelé. Nebo né?“ Něco zamumlal, ale bylo vidět, že se mu se mnou nikam nechce.

XXXXXX

Táhnul jsem ho do centra města, kde se už zabydlelo pár luxusních krámů. Vstoupili jsme do obchodu s názvem Steilmann.

Za pultem stála dvě moc hezká děvčata, která při pohledu na Spasilského pohrdavě nakrčila nosík.

„Vyberte tady pro pána nějaké šaty.“ Řekl jsem anglicky k jedné slečně. Způsobně se na mě usmála a druhá už z Jegora sundávala otřesné sako. Jegor se sice trochu bránil a když jsem sako roztrhl vedví, tak mě dokonce obvinil, že jsem zničil práci, na které manželka dělala celý týden.

„No právě, podle toho to taky vypadalo!“ Zamračil jsem se na Jegora. Prodavačky se daly do tichého smíchu a já se ho mezitím zeptal:

„Co máš za brýle?“

„Brýle...“ Koktal Spasilskij. „...jaký brýle?“

„Kolik máš dioptrií?“ Doplnil jsem otázku. Už mě opravdu přestával bavit.

„Pět a sedm na levém.“

„Hmm, pět a sedm.“ Zopakoval jsem a pak se otočil na vedoucí, která se přišla podívat co tu má za zákazníky. „Za chvíli se vrátím. Vyberte tady prosím pro Jegora ještě nějaký oblek a kabát.“

„Sháníte kvalitní brýle?“ Zeptala se a se zájmem si mě přeměřovala.

„Jo.“ Kývnul jsem.

„Teď se sem nastěhovala jedna firma, Top optik se jmenuje, je to francouzská firma...“

„Ano, já vím, odkud je Top optik. Přerušil jsem babu, která ale nenuceně hovořila dál. Vůbec ze mne neměla respekt a nebála se.“

„Ještě nemají otevřeno, ale jestli chcete... můžu vám zařídit, aby si na vás našli čas.“ Hovořila čistou ruštinou a s grácií, jakou bych u místních bojácných a malých lidí nečekal. Ta ženská se mi začínala líbit.

„Zavolejte tam.“ Řekl jsem jí a šel k Jegorovi. Stáhnul jsem mu ty jeho olbřímí čočky z hlavy a hodil do koše.

„Ty jsou z Novosibirska, od tchyně!“ Vykřikl Jegor a chtěl je vzít zpátky. Zatlačil jsem ho do křesla a v tom přišla paní vedoucí.

„Jste očekáván, je to na druhé straně náměstí.“ Kývla hlavou na protější dům skrytý pod lešením.

„Z tebe, ty čubko, udělám prvotřídní bordelmamá.“ Pomyslel jsem si a šel naproti do krámu.

Brýle mi udělali do půl hodiny, zaplatil jsem za ně tisíc dolarů a přidal padesát, jako dýško. Klaněli se mi tam jak osmanskému pašovi a když jsem vešel zpátky do Steilmanna, paní vedoucí zrovna pokládala telefon a usmívala se na mne.

„Tohle je pan Jegor.“ Ukazovala rukou na nějakého pána s dozadu sčesanými zrzavými vlasy.

„Jegor?“ Nevěřil jsem svým očím. Pak jsem se na ní usmál a políbil jí ruku.

„Myslím, že my dva se nevidíme naposledy, paní. Ale promiňte, ani jsem se vám nepředstavil.“

Jmenuji se Verner a podnikám už nějaký čas v modelingu, mám agenturu, která shání krásné dívky na soutěže miss.“ A podíval jsem se na ty dvě děvčata, která se mimoděk začala upravovat a prsit.

„Anastázie Kartěvová.“ Představila se. „Přátelé mi říkají Stejša.“ Mohlo jí být dost přes třicet, ale byla hezčí, než ty dvě vyfintěné nudle, co vedle ní vypadaly, jak bledule. Měla v sobě grácií, kterou nemají ani mnohé Pařížanky. Ještě jednou jí políbil ruku a pak jsem zašel za Jegorem, který tam stál jak solnej sloup. Nasadil jsem mu zbrusu nové brýle a do ruky vtisknul lakované pouzdro s čištěním.

„Vypadáš dobře, Jegore.“ Poklepal jsem mu na rameno. Připomínal mi jednoho výstředního homosexuála v Amsterdamu, který obchodoval s malými dětmi.

„Manželka mě zabije.“ Div se nerozplakal.

„Nezabije, bude si tě vážit.“

Pak jsem ho vyvedl z obchodu, objednal taxíka a vrátil se zpátky do krámu.

„Děvčata, pro dnešek máte volno.“ Řekla Anastázie slečnám, když mě uviděla vcházet do krámu. Slečny se během minuty vypařily. Šli jsme naproti sobě a měřili se pohledy. Ani jednomu mému pohledu neuhnula, naopak mě její oči připoutávaly víc a víc.

„Vy nejste Ruska, že ne.“

„Otec byl Němec, zběhnul za války k Rusům. Ti ho nejdříve zavřeli do gulagu, ale po válce ho pustili. Oženil se a...“ Pokrčila rameny.

„Slyším poprvé, že by někdo zběhnul k Rusům dobrovolně.“ Podivil jsem se.

„Byl to snílek. Naivní, já si ho moc nepamatuju, ale matka o něm občas vypráví.“ Zasnula se, ale pak na mne obrátila své lišácké oči.

„A vy, pane Vernere, jaký je váš příběh?“ Usmál jsem se a pomyslel si, že kdybych jí měl popravdě vyprávět mojí životní story, tak by asi nevěřila. (Později jsem to udělal a překvapila mě její naprosto klidná reakce, ale k tomu se ještě dostaneme.)

„Podnikám.“ Usmál jsem se, doufaje, že tohle jí bude stačit, ale mýlil jsem se.

„Ta děvčata...“ Začala vyzvídat a celkem logicky jí to myslelo. „O žádnou soutěž miss se nejedná, že ne?“ Pohlídnul jsem jí zpřímá do očí. Málo kdo, spočítal bych to na prstech jedné ruky, by snesl

ten pohled, ale paní vedoucí neuhnula. Ba právě naopak, hlavu si lehce opřela o gauč, na kterém jsme seděli a usmála se.

Najednou jsem nevěděl co mám dělat. Chytla mě něžně za ruku a přitáhla si mě blíž. Nejdřív jsme se jen líbali, ale pak mě chytla tam dole a já si toho už moc nepamatuju. Víím jen jedno, ještě nikdy jsem si tak pěkně nezašukal! Nikdy před tím, ani nikdy potom.

XXXXX

„Prodáš mi ty svoje dvě kočky?“ Ptal jsem se a přitom jí mačkal její tvrdá ňadra.

„Katarínu klidně, ale Andreu ne, to je dcera mého známého...“

„Katarína je ta větší?“

„Ne, ta menší. Ty si nic nepamatuješ!“ Štípala mě do zadku. Normálně bych to hned ztrestal, ale tady jsem se nechával trestat já. Ještě jednou mě po něm plácla a mně, musím se přiznat, se to i líbilo. Bylo to zvláštní, většinou jsem takové služby poskytoval já, ale Stejša na mě měla záhadný vliv. Když jsem později poznal její matku, došlo mi proč.

„To je škoda, Andrea by se na place vyjíkala.“ A svoji ruku jsem posunul níž.

„A jak bych se tam vyjíkala já?“ Zeptala se škádlivým tónem Ana.“

„Ty? Tebe by pro takovou práci byla škoda, nemyslíš?“

„A tady pro tohle...“ Ukázala kolem sebe. „... pro tohle mě není škoda?“ A chytla mi ruku těsně nad svým klínem.

„Neboj, taky tě zaměstnám, budeš se mi starat vo holky. Jo?“

„Hmm, starat vo holky, to bych taky mohla nějakou přefíknout, že jo?“

„Myslíš, že bys to zvládla?“ Zeptal jsem se poněkud naivně a zajel rukou tam dolů.“

„Určitě.“ Řekla zasněně Anastázie a zaklonila hlavu.

XXXXX

Zařizování, vyřizování, spousta papírování a pořád nějaké telefony. Když člověk začíná podnikat, je to pořád stejná pakárna. I když jsem měl za sebou mnoho vlivných ochránců a lidi my vycházeli všemožně vstříc. Do parlamentu se kvůli mně dostala i novelizace Zákona o volném obchodu, jak nazývali zákon o podnikání. Stejně to na můj vkus trvalo příliš dlouho. Moldavci jsou dost chamtivý národ, přesněji řečeno líný a chamtivý. Chtějí peníze (hodně peněz), ale nechtějí se pro ně moc nadřít. Jakákoliv samostatná iniciativa je jim cizí. Člověk je musí pořád honit a sekýrovat. Občas jsem musel sáhnout i k hrubému násilí, už mě to unavovalo. Voticev mi poskytl své muže a ti mi přišli docela vhod. Udělali spoustu špinavé práce a když přišla první děvčata na „casting“, tak je začali zacvičovat. Samo sebou, že jsem jim musel ukázat, jak co nejrychleji zlomit dívku a naučit ji poslušnosti. Měl jsem v tom ohromnou praxi a musím říct, že se hoši docela činili. Bordýlek do půl roku začal slušně šlapat. Obeslal jsem pár známých, aby se přijeli podívat na nový nóbl podnik v Kišiněvě. Trocha zklamání bylo, že napoprvé přijela sotva polovina pozvaných, ale zpráva se brzo rozkřikla a nakonec jsme o zákazníky neměli nouzi.

Nabízeli jsme veškeré služby, které si zákazník vymínil. Opotřebované kusy jsme schovávali pro jednoho Turka, který je rozebíral na náhradní díly. Na Západě bohatí lidé nechtějí čekat na ledvinu nebo srdce. Chtějí mít všechno hned. A jsou zato ochotni zaplatit nekřesťanské peníze. Nikoho nezajímá, odkud ty orgány pochází a kdyby, tak máme vymyšlenou výmluvu, že to jsou zbytky po dopravních nehodách... To stačí na uchlácholení informace chtivých pacientů. Ale i ten můj Turčík byl jen zprostředkovatel, díly posílal dál do Německa a do Číny. UPS nebo Fedex je vám schopno do 48 hodin doručit ledvinu kamkoliv po světě. Většinou to ale stíhají dřív. Je tedy proto možné, že srdíčko, které ještě v pátek tlouklo hezkému jinochovi v Kišiněvě už v neděli pumpovalo krev na Novém Zélandu nějaké staré paní.

Pracovali jsme někdy doslova nadoraz a řádně stihnout termín byla pořádná fuška. Na vše byl zhotoven speciální software, který nám vyhotovila místní elektro fakulta. Byl zde zahrnut

přesný harmonogram letů aerolinek, potřebné časy na transplantaci a cenu za úkon. Nebýt té dokonalé administrativy, nikdy bychom nebyli schopni stihnout tak náročné termíny západních klinik. Stačilo, aby se zákazník s děvkou o deset minut opozdil, Turek tak nestihl transplantaci včas a kurýr tím pádem na letiště dojel pozdě. Nikdo na nás nečekal, aerolinky jsem ovlivnit nedokázal. Měly svůj pevný letový řád a já se mohl vždy uvezkat, když letadlo ulétlo.

Jednou, vzpomínám si, jsme měli taky naspěch a hrozilo, že nám uletí letadlo do Ameriky a zákazník se kurvičky nemohl nějak nabažit. Musel jsem tam, chtě nechtě, poslat Turka, ten holce rychle zaživa vyřízнул ledvinu a nechal tam udiveného Němčoura se silně krvácející štětkou. To jsem si ale nemohl dovolit u stálých zákazníků. Tohle byl nějaký nový kunšaft a navíc škrt. Myslím, že z něj Turek použil kostní dřev pro jednoho starého italského barona. Už si ale přesně nevzpomínám.

O tomto mém „vedlejšáku“ neměl Voticev ani Gobulka ponětí. Akorát Gabuladze, ten něco tušil, ale dobře jsem ho platil, tak nic neříkal. Šlapalo nám to, společníci dostávali svých čtyřicet procent a já inkasoval zbylých šedesát plus další prachy za orgány.

Pár stálým a význačným zákazníkům jsem dal i speciální vizitku s logem a adresou našeho klubu. Vlastnit ji, znamenalo velikou čest a každý si toho nesmírně vážil. Pomocí této vizitky měl dotyčný otevřené dveře v celé Moldávii. Když majitel této vizitky způsobil nehodu, stačilo ji jen vytáhnout a milice se hned stáhla. Tito zákazníci patřili mezi VIP klientelu a byla jim věnována ta nejlepší péče. Maličkostí o kterou ale všichni měli veliký zájem byla možnost zúčastnit se lovu divoké zvěře z vrtulníku...

Anastázie dělala bordelmamá a jako by se pro to přímo narodila. S holkama to uměla přímo náramně. Byla dost ostrá a na place měla respekt. Byli jsme spolu dokonce na „služební cestě“ po mém rumunském panství. V každém klubu jsme se zdrželi tak týden dva, Anastázie předala zkušenosti z Aurory a jeli jsme dál. Inspekce byla vždycky přísná a jmenovaná bordelmamá se kolikrát dostala na pozici řadové kurvy. Záleželo jen na Anastázii. Naprosto jsem jí důvěřoval, měla mimořádné schopnosti a intuici pro práci v tomto oboru. Také se živě zajímala o ekonomickou stránku věci, daně a podobně. Snila o tom, že si založí vlastní podnik, ale nikdy jsem neřekl, že bych ji nepustil. Byla by to pro mě příliš velká konkurence.

V klubu jsem pobyl tak dva dny a pak jsem zmizel vyjednávat další kšeftíky... Voticev mi totiž svěřil delikátní úkol: Dostat do Angoly a Súdánu tanky a další vojenský materiál ze skladů Rudé armády, které tam ležely úplně nevyužité. Měl z toho být pěkný bakšiš a navíc se naskýtalo dovést z uvedených zemí i nějaký personál do Aurory...

Celá věc byla značně delikátní, participovalo na ní několik stran a každá si chtěla utrhnout co největší díl. V Bukurešti a v Kyjevě se kvůli tomu strhla malá přestřelka a pár lidíček jsem musel zabít i na Slovensku. Nakonec z Oděsy přece jenom vypluly dvě lodě, jedna se jmenovala Svetlana a druhá Akademik Boryk. Druhým důstojníkem na Boryku jsem byl jmenován já (druhý důstojník má na starosti uskladnění nákladu a odpovídá za jeho bezpečnost). Celní formality proběhly naprosto hladce a po proplutí Bosporu jsem se ohlásil Voticevovi.

„Zdravím tě, pane, jak se daří Auroře?“ Zeptal jsem se ho pohodlně usazen v kapitánově křesle. „Zdravím mořského vlka!“ Odpověděl dohodnutým pozdravem Voticev. „... tvoje neteř Aurora nosí ze školy samé jedničky.“

„To rád slyším.“ Spokojeně jsem se sesunul ještě níž do křesla a vychutnával si pohled na volné moře. „Jaké odhaduješ, že bude počasí u pana Černého?“ To byl kód pro Súdán. Voticev měl zajistit plnou podporu při vykládání a protože se tam situace měnila každým okamžikem, chtěl jsem vědět jak si právě stojíme.

„U pana Černého je vše při starém. Teďka mu stará sice trochu vyprášila kožich, protože si o sobě moc myslel, ale o nic nejde.“ Ujišťoval mě plukovník. V to jsem taky doufal, protože přístav, kde jsme měli přistát, tak o ten se bojovalo nejvíc. Proudí sem jak humanitární pomoc z celého světa, tak i různý jiný kontraband, o který mají zájem pochopitelně obě strany. V současné době drželi přístav Arabové. V Súdánu totiž proti sobě válčí dvě frakce: první jsou Arabové a druhá, takzvané

křesťanské milice. Pak tam jsou různé ozbrojené bandy, které pendlují mezi nimi anebo se snaží uždibnout něco, co těm velkejům upadne od stolu. Dějí se tam nepředstavitelná zvěrstva, oproti nimž je Aurora jen selankový klub pro bábiniky z domova důchodců.

My jsme přivázeli zbraně pro arabskou stranu. Nebylo v tom žádné náboženství, Arabové prostě líp platili. Prachy jsme přemáchli přes jednu saúdsko-arabskou banku a bylo vyděláno. Z jedné lodě mi mělo kápnout sedm milionů dolarů, plus zisk z dovezených černochoů.

Byla to pěkná práce.

XXXXX

Za nějakých dvacet dní jsme byli u pobřeží Súdánu. Jednou pozdě večer mě vzbudil roztřesený plavčík. Ne že bych spal, ale klímbal jsem na posteli a předstíral spánek, abych nikomu nedal příčinu ke klevetám. Námořníci jsou hrozně všímaví lidé a na lodi nikomu nic neuteče.

„Co se děje, plavčíku?!“ Naježil jsem se na mladíka.

„Pane poručíku, piráti!“ Vyjekl ani ne dvacetiletý kluk. „Jsme ztraceni! Přepadli nás!“

„Piráti...“ Zasnil jsem se a zavzpomínal na staré dobré časy, když jsem pracoval pro Modrou růži, jako pirát a obchodník s otroky. Jenže to bylo v úplně jiné době a na druhé straně Afriky. Opřel jsem se o pelest a pokýval hlavou.

„Senzace! Fakt, opravdoví piráti?“ Mladíček se zarazil a nevěřícně se na mně podíval a křikl:

„Už zabili dva lidi, Fernanda a Samuela Knotka!“

„No to je samozřejmé, to se tak dělá... Z pirátů musí mít všichni strach.“ Pokýval jsem hlavou a Jackovi spadla čelist. Pokračoval jsem: „A kromě toho, těch dvou není žádná škoda. Fernando byl opilec a Samuel zase Žid.“

„Ale vy to nechápete, oni nás chtějí unést a sebrat náš náklad!“ Bědoval námořník. To se mi ale vůbec nelíbilo, za náklad jsem zodpovídal já a nehodlal jsem se o něj s nikým dělit.

„Kolik jich je?“ Zeptal jsem se ho, abych se dozvěděl alespoň nějaké podrobnosti.

„Strašně moc a jsou po zuby ozbrojení, už zabili dva lidi...“

„Opravdu po zuby?“ Zeptal jsem se s smíchem Jacka. Amík nerozuměl mé poznámce a křikl, že se jim raději dobrovolně vydá, že ho třeba ušetří.“ A vyběhl z kajuty.

„To určitě.“ Uchechl jsem se.

Bylo třeba, abych si těch čtrnáct melounů opravdu zasloužil. Vstal jsem, odklopil pelest, kde jsem měl připravenou pistoli s tlumičem. Byl to Heckler Koch Mark 23. Připjal jsem si taktickou vestu s šesti zásobníky na dvanáct nábojů ráže čtyřicetpět, teleskopický obušek a vyrazil přivítat hosty.

Už z dálky se ozývala sporadická střelba, ale jednalo se o střelení do vzduchu.

„Strašej.“ Usmál jsem se a postupoval metodicky patro po patře, směrem k palubě. Nechtěl jsem mít nikoho za zády. Zatím se „bojovalo“ nahoře. Musel jsem si počkat, až se hoši rozprostřou po celé lodi a bude je tak snazší dostat. Vyhoupl jsem se do větrací šachty klimatizace, která byla asi tři metry nad chodbou a čekal. Měl jsem odtud pěkný výhled a nikdo mě nemohl vidět.

Dobrý místo.

Černoušci chodili zatím po třech a prohledávali zbytek lodí. Vypadalo to, jakoby někoho hledali, pravděpodobně mě. Nespěchal jsem. Loď jsem znal jak své boty, věděl jsem přesně, kam ústí jednotlivé klimatizační výdechy a nebyl pro mě problém se tu neviditelně pohybovat.

Jak jsem záhy zjistil, celou posádku, včetně kapitána, zavřeli do důstojnické jídelny. To bylo dobré, protože sem ústily rovnou dva výdechy klimatizace a jeden od digestoře ve vedlejší kuchyni. Navíc, jídelna měla i soukromý balkónek, nad kterým byla další šachta klimatizace, která nasávala čerstvý vzduch do kapitánovy kajuty. To bylo chytré řešení, na které jsem přišel úplně náhodou.

Vysvětlovalo se tím, jak mohl kapitán vědět o tom, že se v důstojnické kajutě kouří, přestože sem téměř nechodil. Kouření bylo pochopitelně na celé lodi, vzhledem k charakteru nákladu, zakázáno.

Černoušci mezitím systematicky prohledávali loď a už chodili po dvou, což byla chvíle, na kterou jsem čekal. První dva jsem dostal ve strojovně. O prvního jsem přerazil pajcr na zdvihání ojníc.

Druhého jsem chytnul pod krkem a zeptal se ho anglicky, jestli je křesťan nebo Arab. Mlčel.

Zdvihnul jsem ho až se nedotýkal země a zopakoval jsem otázku. Když odmítal odpovídat, sáhnul jsem mu mezi nohy a zmáčknu. Pozvracel mi sice celou ruku, ale promluvil. Jmenoval se Abdul a patřil, jak řekl, k Arabské straně konfliktu. Začínal jsem tomu rozumět. Ty svině nám chtěly vyfouknout náklad bez placení. Opatrně jsem vklouzl do své kajuty a spojil se přes satelit s Voticevem.

„Proč mě budíš...?“ Durdil se rozzlobený plukovník.

„Pan Černý nám zkřížil plány.“ Povídám Rusovi, abych ho informoval o nově vzniklé situaci. Ve sluchátku jsem zaslechl dívčí smích. Plukovník přikryl sluchátko rukou a zřejmě tam někoho okřiknul. Pak zahulákal:

„Co si říkal, neslyšel jsem tě.“ Lhal do telefonu, sám si tam užívá s kurvama a já tu nasazuji krk. Mizera jeden!

„Povídám, že pan Černý nám udělal čáru přes rozpočet, poslal pár svých kámošů na tu schůzku dřív a ti si teď chtějí sníst ten boršč bez placení!“ Snažil jsem se Rusovi nastínit situaci.

„Jak dřív? Co to je za blbost?!“ Nechápal Voticev.

„Povídám ti, ty zabeďněnče jeden, že se nám ti parchanti dostali do spižírny a teď chtějí sníst boršč a nezaplatit. Chápeš to?“ Chvilí bylo ticho. Pak se znovu ozval.

„Hmm, to je v háji, budeš to muset nějak zakaširovat, pan Černý se nesmí nic dozvědět. Jakoby se nic nestalo. Obchod musí proběhnout! Co na to říká paní Světlá?“ Chtěl vědět plukovník („paní Světlá“ bylo označení Svetlany, naší druhé lodě).

„Nevím, sakra. Je to hodina, co sem našli. Až budu vědět něco víc, tak se ti ozvu.“

Zajímalo mě, jestli o tom plukovník věděl a jestli mě nechtěli s Pokryševem náhodou vyšoupnout ze hry. Vypadnul jsem z kajuty a po pár krocích chodbou jsem ucítil, že spolu se mnou je tu ještě někdo jiný. Cítil jsem dech dalších tří osob.

„Sakra!“ Rozhlédl jsem se rychle kolem a rozrazil dveře od jedné z kajut. Naneštěstí to byla jen úklidová místnost s malým otvorem pro klimatizaci. Musel jsem se jím protáhnout. To, že jsem si musel vykloubit kyčel nebylo tak hrozný, kdyby mi ti mizerové nerozstříleli obě kolena až dolů k chodidlům. Soukal jsem se malým průřezem pomalu vpřed. Vhozený granát mě už ani nepřekvapil. Situace se mi začala nebezpečně vymykat z rukou. Nohy jsem měl totálně na kaši, nebylo to samozřejmě poprvé, ale zatím jsem nemohl najít prostor, kde bych se dal dohromady. Zacykloval jsem se v tom proklatém ventilačním potrubí a hrozilo, že mi nohy srostou špatně. Ze situace mě zachránila náhoda, když jsem se propadl o dvě patra níž, přes špatně zanýťovaný překryt ventilátoru. Vrtule se našťestí netočila a já vroucně děkoval ruskému šlendriánu.

Ne nadlouho, hluk přilákal černý a ti se jak psi vydali po mých stopách. Pořád ze mně tekla krev a já si narychlo rovnal rychle srůstající končetiny.

Bolelo to.

Naštěstí má pistole přežila střelbu, stísněný prostor i výbuch granátu. Mark dvacet trojka je pečlivě vyrobená zbraň pro příslušníky SOCOM, což je velitelství speciálních operací americké armády. Byla to naprostá novinka a já měl jeden z prvních předseriových kousků. Bleskurychle jsem zlikvidoval tři útočníky, kteří už ve mně viděli lehkou kořist. Další se jen tak tak stačil ukrýt za rohem a vysílačkou hlásil ztráty. Mluvil čistou francouzštinou, což bylo divné, Arabové cizí jazyky moc neovládají, tohle vypadalo na křesťana. Nemínil jsem nyní ale řešit, která strana nás chtěla připravit o kšeft a soustředil jsem se na „ladění“ mých nohou a na to, abych tuto situaci zvládl. Konečně jsem začal trochu chodit, spíš jsem se belhal, ale stačilo to, abych se dostal do nákladního výtahu a odtud po laně vyručkoval o tři patra výš. Tam jsem si na ně chtěl počkat. Když zjistili, že jsem jim zase pláchnul, znejistili a něco horečně domlouvali se svým šéfem. Pak mi proběhlo hlavou, že únosců už moc nebude. Dva jsem zabil dole ve strojovně, tři teďka. Nechtěl jsem ale nic riskovat a rozhodl jsem se, že nejdříve osvobodím rukojmí. Vyměnil jsem zásobník a zasunul se do klimatizační šachty, o které jsem bezpečně věděl, že vede do jídelny důstojníků. Po čtvrt hodině opatrného soukání jsem se tam dostal. Před poslední zatáčkou šachty jsem ze zvyku opatrně

nakoukl před sebe. Co jsem tam viděl mě silně znepokojilo. Bylo tam položené pohybové čidlo a navíc, napojené na granát.

„Špatný.“ Pomyslel jsem si. Musel jsem jinudy. A zase couvat, protože úzký prostor mi nedovoloval, abych se otočil. Vylezl jsem ven a pak jsem si vzpomněl na ten klimatizační průduch vedoucí do kapitánovy kajuty.

Usmál jsem se. Tohle nebudou čekat.

Nečekali. Byli pouze dva a navíc zády ke mně. Posádka byla svázaná, někdo měl už mokré fleky na stehnech a v klíně. Docela to tam smrdělo, ale černochoy nenapadlo vyvětrat. Žili ve smradu a ve sračkách celý život a nespatovali v tom něco divného.

Chtěl jsem si užít trochu randy a tak jsem švihem rozevřel obušek a prvnímu mamelukovi s ním urazil spodní čelist. Druhému se tak rozšířily zorničky, že vypadal jak rosnička. Nakopnul jsem ho do rozkroku a kolenem prorazil lebku.

Posádka byla vysvobozená. Až na to, že jsem málem přišel o nohy to dopadlo dobře. Nejdříve jsem všem přeřezal pouta a kapitánovi předal zbraně. Koukali na mne jak na zjevení Páně a já jsem se stal hrdinou.

„Moc nejásejte, ještě se tu potuluje minimálně jeden parchant.“ Uklidňoval jsem je.

„Dva.“ Hlásil kapitán. „Ještě jsou dva.“

„Vida, tak dva černí pasažéři.“ Musel jsem je najít.

„Vy zůstanete zde na patře. Nikam se nehnete. Budete čekat, až se vrátím. Je to všem jasné?“

Zkontroloval jsem je pohledem.

„Jasně.“ Kývli.

„Co uděláme s tímhle těžce zraněným? Strachoval se radista, který byl i zdravotníkem na lodi.“

„Tohle.“ Řekl jsem a došel k chroptícímu pirátovi. Dupnul jsem mu vši silou na hlavu a byl od něho pokoj.

„Všechny je pak naházíme do moře, ale ještě s nimi nehýbejte, chci si je prohlídnout a zjistit ke komu patřili.“ Civěl jsem do jejich vyděšených obličejů. Došlo mi, že asi ještě neviděli takové zacházení se zajatci.

„Co čumíte, pitomci!“ Okřikl jsem je. „Vy si myslíte, že ti hajzlové by se s vámi nějak mazlili? Co? Všechny by vás naházeli žralokům!“ Nikdo mi na to nic neřekl, jen kapitán něco neurčitě zamumlal, že bychom to měli nahlásit, aby se to vyšetřilo.

„Nic se hlásit nebude!“ Rázně jsem ho přerušil. „Jestli zapnete vysílačku, tak se budete koupat!“

„Ale Svetlana byla taky přepadená!“ Nedal se první důstojník. „Tohle ututlat nepude!“

„Popořadě, nespěchejte na mě! Nejdříve musím odvíšvit jednu loď, pak teprve druhou.“ Už jsem se s nimi nehodlal bavit, kapitánovi jsem dal kalašnikova a ostatním pokyn, ať hlídají balkon a dveře a že heslo je, Anastázie.

XXXXX

Prvního holomka jsem dostal poměrně snadno. Byl schovaný v kuchyni v odstaveném chladáku. Zašpéroval jsem to ocílkou a pustil naplno mrazení. Blbec se tam asi nějak skřípnul, tak se nemohl ani prostřílet ven. Druhý byl chytřejší, zalezl do strojovny k náhradním akumulátorům a já ho našel teprve tak, že mi zabil jednoho z chlapíků, kteří mi ho pomáhali hledat. Za trest jsem ho pak hodil živého do moře. Před tím jsem mu samozřejmě nezapomněl nařezat lehce kůži. Dával jsem mu maximálně pět minut. Zdejší moře je plné žraloků a za lodí se táhli vždy dva nebo tři větší kusy, kteří parazitovali na odpadcích z kuchyně.

Pořád byla tma a já se mohl nepozorovaně nalodit na malý gumový člun, který mě měl bezpečně dovést k naší sesterské lodi. Piráti u sebe neměli, jak se ostatně dalo čekat žádné doklady totožnosti a tak se žraloci měli brzo čím dorazit. Z prvního chlápka byli totiž pěkně rozjařeni a chtěli nášup. Viděl jsem tam asi dvacet ploutví neúnavně slídící kolem. Nehodlal jsem jim dát žádnou šanci,

žralok byl pro každého Poutníka pohromou, spolu se zpopelněním to byl jediný bezpečný způsob, jak nás sprovodit ze světa.

Jeden z těch čtyř pětimetrových kusů se mi otřel hřbetní ploutví o bort lodi, ale rána obuškem mu naznačila, aby neotravoval.

Na Svetlanu jsem se dostal po nouzovém žebříku na zádní části trupu, který má údajně sloužit k tomu, že když někdo spadne přes palubu, tak aby se po něm mohl dostat zpátky. Což byla podle mého názoru hovadina. V těchlech vodách sloužil akorát k bezpečnému nalodění „černých pasažérů“.

Úvodem musím říci, že situaci na naší druhé lodi jsem „poněkud“ podcenil. Jednak jsem si nedoplnil zásobníky do pistole a jednak si mého „nepozorovaného“ příjezdu někdo všimnul... „Tak, panáčku...“ Ozvalo se francouzsky tmou. „... ruce pěkně nahoru a žádný blbosti! Už jsi nám škodil dost dlouho!“

Tohle byla opět čistá francouzština. Nerozuměl jsem tomu, žádný Arab nebo křesťan by nemluvil tak pěkně francouzsky. Něco tu nesesdělo! Já ale mezitím rychle zvažoval situaci. Jediná cesta, jak se z tý bryndy dostat, byl skok do moře, ale to by byl můj definitivní konec. Člun jsem totiž před opuštěním prořezal a počkal až se potopí, protože jsem nechtěl, aby byl zpozorován ze zádě lodi, kde jsem předpokládal hlídku. Dal jsem ruce nahoru a pomalu se otočil. Mířilo na mě asi patnáct chlápků a jak by dodal Jack, byli po zuby ozbrojení. Nestává se často, abych poslechl negra, ale pro tentokrát jsem musel udělat výjimku. Jeden z nich mně obešel, tušil jsem sice, že dostanu herdu do zátylku, ale ta razance mě překvapila. Složil jsem se jak pytel brambor a jako návdavek jsem si rozrazil hlavu o nějaký poklop.

Smůla.

Táhli mě za nohy a když přišla na řadu chůze po schodech, mlátil jsem hlavou o každý stupeň. Tohle jim vrátím i s úroky, sliboval jsem si v duchu, ale zatím jsem toho moc dělat nemohl, protože jsem měl zřejmě přetrženou míchu a musel čekat, až se dám do pořádku. Nemohl jsem hýbat ani s rukama a byl tak úplně bezmocný.

Odtáhli mě do umývárny. Se mnou jich zůstalo pět plus jeden zvlášť ošklivý a mohutný kápo. Měl popálený obličej a v jeho očích jsem viděl zuřivou nenávist. Pověsili mě za ruce za hák, který trčel ze stropu a když viděli, že nereaguji, začali mě polévat střídavě studenou a horkou vodou. Docela mi to pomáhalo, nechtěně mi tím masírovali svaly. Když jsem zakroutil hlavou tak krční obratle poslušně naskákaly na svá místa a já poprvé pohnul palcem u nohy.

Za chvíli to začne lítat. Sliboval jsem si.

Mýlil jsem se.

Když už jsem cítil brnění v kotníkách, přišel další mohutný chlap, zřejmě dvojče toho popáleného (měli nachlup stejné jizvy) a přinesl s sebou nějaký aparát.

Telefon. Ne teda opravdový, ten přístroj jsem dobře znal, vyráběli ho Bulhaři pro celý Východní blok a rozvojové země. Říkalo se mu buď trafo nebo telefon. Oficiálně se jmenoval „Donucovací výslechový přístroj KS07“. Takzvané DVPéčko.

Už jsem s ním také pracoval a nebylo to tak dávno. V Auroře jsme měli rovnou dva. Ted' jsem si měl zkusit, jaké to je bojovat na druhé straně barikády.

Vyhlídky nic moc.

Tlust'och ho zapojil. Aniž by promluvil tak přišel ke mně a začal mě poslouchat stetoskopem. Když odcházel, tak se zničehonic otočil a vrazil mi pořádnou herdu do břicha.

„Bleechk“ Vyrazil mi tím dech. Ne, že by mě to nějak vadilo, ale instinktivně jsem se potřeboval nadechnout.

„Koukám, že panáčkovi není tak úplně zle. Ty budeš asi pěkně odolnej parchant, vid'?“ Promluvil na mě čistou francouzštinou Telefonista.

„Váš přízvuk...“ Zalupal jsem po dechu a konečně se tak nadechl.

„Cizinecká legie, Adenský pluk.“ Reagovalo na to jeho dvojče. Telefonista se na svého brášku zamračil, ale nic neřekl.

„Co by, stejně chcípne, zabil nám kámoše na tý zasraný lodi a za to zaplatí. S některýma jsem sloužil deset roků.“ Dodalo Dvojče.

„Od kdy se Francouzi živí přepadáváním lodí?“ Otázal jsem se, abych odlehčil téma a získal trochu času.

„A od kdy Rusáci vozí do Súdánu tanky a zbraně?“ Reagoval na to Telefonista.

Začala mě brnět kolena.

„Od tý doby co spadla Železná opona a funguje celosvětový volný trh.“ Odpověděl jsem mu a pokusil se usmát.

„Však von tě ten smích přejde...“ Zamumlalo Dvojče.

„Než se pustíte, pánové, do vyšetřování...“ Ještě mi tu nehrála jedna věc, potřeboval jsem se dozvědět, jestli to jsou jen žoldáci nebo se jedná o tajnou akci k zastavení dodávek zbraní do této části světa, na kterou si nárokovala vliv Francie. „... rád bych se vás zeptal, protože pak už k tomu nebudu mít pravděpodobně příležitost...“ Telefonista pokýval hlavou. „... tedy jestli velitelství vašeho pluku ví, kde se právě nacházíte...“ Oba se na sebe podívali, ale z jejich tváří jsem nedokázal nic vyčíst. Byly to jen sveřepé obličejové unavených válečníků.

„No, řekněme...“ Začalo dvojče.

Začala mě pěkně brnět kostrč a já se potřeboval nutně podrbat...

„...že až se vrátíme domů a tyhle dvě kocábky půjdou ke dnu, tak budem muset asi napsat pozůstatejm rodinám, že jejich blízcí zahynuli při tragické nehodě vrtulníku.“ Pokýval vážně hlavou černoušek a já konečně začal cítit ramena.

Bylo to příjemné.

Hrál jsem si s myšlenkou, že bych si nechal připnout elektrody a zjistit jaké to je, ale pak jsem se rozhodnul, že raději ne. Bolesti jsem si užil dneska dost. Zatočil jsem se na řetězu, kterým jsem byl spoutaný kolem dokola, abych viděl jak jsou rozestavěni ostatní muži. Když ke mně Telefonista s rozesmátým obličejem přistoupil, aby mi připíchnul elektrody na kůži, strhnul jsem ze stropu hák a oběma rukama ho praštil seshora do hlavy. Lebka mu povolila a jeho mozek se rozstříkl do všech světových stran. Kopnul jsem do těla, které odletělo na jeho sedícího bratra a vrhnul se proti ostatním. Vrazil jsem do jednoho s kalašnikovem, na kterém byl připevněn bodák a vytrhnul mu ho. Tím jsem mu nechtěně vykloubil obě ruce. Bodákem jsem pak propíchnul jeho souseda a pažbou omráčil dalšího. Po třetím jsem ho hodil a zasáhl ho naplocho do hlavy, to stačilo, abych mi dal na chvíli pokoj. Dvojče se mezitím zvedlo a shodilo se sebe tělo svého bratra, sáhlo po pistoli a dvakrát po mě vystřelilo. Jedna ze střel mě zasáhla do stehna a druhá minula. Skočil jsem po něm jak tygr a oba jsme se svalili na zem. Chytnul jsem ho za plešatou hlavu a dvakrát s ní mohutně praštil o kachlíčkovou podlahu.

„Zase ten mozek!“ Zaklel jsem v duchu. Ruce jsem jím měl totálně ulepené a nemohl jsem s nimi nic zvednout ani se zapřít, když jsem se pokoušel vstát. To mě nakonec zachránilo, protože, jak jsem zase uklouzl, tak kolem mého ucha prolétla dlouhá dávka z kalašnikova. Bylo to sakramentsky blízko.

Pálil po mě ten poslední černoš, po kterém jsem ho hodil. Důležité upozornění pro čtenáře: „Nikdy po nikom neházejte odjištěný kalašnikov, pokud si vzápětí neomočíte ruce v mozkomíšní hmotě!“ Dveře od umývárny se zprudka otevřely a do místnosti vlítli tři nebo čtyři muži. Na nic jsem nečekal a vyskočil oknem ven. Sice jsem vůbec nevěděl, kam okno ústí, ale měl jsem mimořádné štěstí (ten den už asi podesáté). Okno bylo umístěno na podestu hned vedle komína. Toho jsem využil, přeskočil ho a dopadl na další nástavbu. Tam jsem byl v bezpečí. Ale ne na dlouho, posádku Svetlany tvořili vojáci na úplně jiné úrovni a musím přiznat, že s takovými bojovníky jsem se už dlouho nesetkal. Výbuch od granátu mě zasáhl do boku a odhodil asi sedm metrů stranou.

„Da hajzlu!“ Zaskuhral jsem a odplazil se pryč. Schoval jsem se pod jeden ze záchranných člunů a snažil se nacpat střešní kličky zpátky pod košili. Bolel mě celý člověk. Škoda že v té koupelně došlo ke střelbě... všechno by teď vypadalo jinak. Pěkně bych je likvidoval jednoho po druhém...

„Da hajzlu!“ Nadával jsem a nedůstojně se schovával jak malej kluk, který právě rozzlobil tátu. Na žádné hrdinství ale nebyl čas, zvlášť, když mi z boku lezly vnitřnosti. Měl jsem ale opět kliku, mysleli si, že jsem se schoval do klimatizace a na palubě zůstala akorát čtveřice chlapů. Já jsem byl ale téměř neschopen pohybu a pěkně zesláblý, kromě toho jsem neměl žádnou zbraň.

Situace dost na prd. V nestřeženém okamžiku jsem vklouzl pod krycí plachtu člunu a začal tam šmátrat, jestli bych nenašel alespoň nějaký šroubovák nebo páčidlo. Našel jsem sadu klíčů na opravu motoru a signální pistoli.

Nic moc.

Po třech hodinách začali prohledávat čluny. Činili to neobvyklým způsobem. Jeden z nich odklopil plachtu a druhý tam vystřílel celý zásobník. Když byli u vedlejšího člunu odjistil jsem závlačku signální pistole a šroubováky zastrčil za opasek.

Čekal jsem.

Pak čísi ruka odchlípla plachtu a dovnitř nakoukl pan kalašnikov. Maníkovi jsem střelil do obličeje signální raketu, popadl jeho samopal a vyskočil z úkrytu. Nikdo se nezmohl na odpor, všichni byli fascinováni scénkou: Muž s hořící hlavou. Než se vzpamatovali, byl jsem už nasoukaný do jednoho z větráků a granát, který mi vzápětí přistál za patami jsem už ani nevnímal. Měl jsem tolikrát rozdrčené kotníky, holeně a kolena, že jsem to už ani nepočítal. Co bylo ale nepřijemné, že se mi začínala motat hlava, signál, že tělo protestovalo proti takovému zacházení a dožadovalo se přestávkou a dlouhodobé regenerace.

Nebyl ale čas. Problém jsem musel ještě dneska vyřešit. V jednom z ohybů jsem se natáhnul a dal si dvě hodiny pauzu. To muselo stačit. Doufal jsem, že vojáci nepožádají o posily. To by byl asi konec a nebo, taky, třetí světová válka...

Musel jsem s tím rychle skončit. Zkontroloval jsem ještě jednou samopal a vydal se na lov.

Černoušci byli tím pronásledováním pěkně vysílení a hlavně měli nervy nadranc, protože nevěděli kdy a odkud na ně ze zálohy vyskočím. Museli dávat neustále pozor. Kdosi je soustavně proháněl a já chtěl toho jejich velitele dostat jako prvního, abych jim trochu narušil rytmus.

Narazil jsem na něho na druhé palubě, když pročesávali šatny mužstva. Vlítnul jsem tam a všechny je zkropil jednou dlouhou dávkou. Posbíral jsem zbraně a mazal pryč. Okénko, kterým jsem utekl, jsem nechal pootevřené a na rám jsem posadil odjištěný granát. Ani ne za deset sekund se ozval výbuch a já se tu noc poprvé zasmál.

Z lovců se stala kořist.

Jak jsem předpokládal, ztráta velitele je sebrala a pak už to šlo docela snadno. Posledního jsem našel sice až nad ránem, ale na vedlejší loď jsem mohl nahlásit, že Svetlana je opět naše. Odpovědí mi byl spuštěný člun, který se odpoutal od boku Akademika Boryka a zamířil ke Svetlane.

Posádka Svetlany byla zavřená v lednici, která našťestí byla vypnutá. O ničem nevěděli, ale než jsem je pustil na svobodu, tak jsem všechny žoldáky naházal do moře. Voda za zádi se začala vařit a nebylo to jen od lodních šroubů, které zase běžely na plný výkon.

Kapitán Svetlany mi dal velikou pusu, protože už si myslel, že skončí nahý na tržišti v Chartúmu. Nemínil jsem mu prozrazovat, kdo byli ti piráti a jaké s ním měli úmysly, na vysvětlenou jsem mu jen řekl, že mám za sebou zvláštní výcvik a nakonec jsem vzal pod přísahu celou posádku. Nedělal jsem si sice iluze, že to v nějaké oděšské knajpě nevytroubí, ale to já už budu daleko a tohle jim stejně nikdo neuvěří.

XXXXX

Do přístavu jsme přijeli s půldenním zpožděním, ale to na tak dlouhé trase bylo běžné. Posádka perfektně vycítila loď, protože jsem jim nakukal, že to tu budou prověřovat soudruzi z KGB a jestli najdou někde stopu krve, tak je čeká všechny gulag. Kapitán i s prvním důstojníkem každého na lodi tak proháněli, že během těch tří dnů, než lodě dopluly do přístavu se nikde nenacházel ani ždíbec té černé DNA.

Pak ovšem začala komplikovaná jednání se zákazníkem, který si sice převzal všechny zbraně, ale když mělo dojít na zaplacení (platilo se na místě zlatem a diamanty), tak jsme se nemohli dohodnout na částce. Trvalo to tři týdny, zkoušeli na nás různé finty od vyhrožování, otravou pitné vody a únosem dvou členů posádky. Nakonec na ně zabralo to, že jsem do jednoho černocho, který se snažil situace zneužít ve svůj prospěch, zarazil ruku až po zápěstí, začal mu vytahovat střeva a pojídat je.

Kapitán Akademika Boryka se zakuckal a Rus, který na jednání přilétl z Kyjeva, zezelenal, přestože jsem je na to předem upozorňoval.

Po tomto vystoupení černoši couvli a dosypali z pytlíčku zbytek diamantů. Kameny byly předány dovezenému znalci, který přilétl spolu s Rusem a po zjištění pravosti a stanovení ceny jsme se rozloučili s protistranou.

Za mimořádné zásluhy při záchraně nákladu jsem dostal prémii půl milionu dolarů (osmnáct malých průhledných kamínků) a nažehlený Rus odflícel zpátky na Ukrajinu. Ještě že Súdanci skupili všechno zboží, tak už jsme se do žádné Angoly nemuseli plahočit. Já jsem se vydal nejdříve do Jemenu, kde jsem diamanty prodal. Peníze se pak vyčistily starou známou cestou mezi Kajmanskými ostrovy, Lucemburskem a jednou rakouskou bankou.

XXXXX

Plukovníkovi jsem vynadal, ať už mě na podobný výlety neposílá. Když jsem mu podrobně vylíčil okolnosti únosu nestačil valit oči.

„A tos je všechny, Vernere, vyřídil sám?“ Zeptal se na konci mého, téměř čtvrt hodinového monologu. Na to jsem se sbalil a odešel z jeho kanceláře. Od té doby se mi, jak Voticev tak Pokryšev, vyhýbali.

Byl jsem v Moldávii už třetím rokem a docela jsem se sblížil s Anastázií a chodil na pravidelné sobotní dýchánky s její matkou. Byla to velice zajímavá žena. Když jsem si s ní povídal nebo když jsem poslouchal její vyprávění, tak mě příjemně mrazilo v zádech. Byla hodně zvláštní. Zнала nebo vyprávěla příběhy o lidech, které nemohla pamatovat. Měl jsem dokonce podezření, jestli to není nějaká čarodějnice. Potkal jsem jich za svůj život několik a když jsem se na to jednou Anastázie zeptal v domnění, že se mi vysměje, tak mi to jen potvrdila.

„No, je to čarodějnice. Ty taky přeci nejsi úplně normální...“ Pokrčila rameny. Vykulil jsem oči.

„Jak jako, jak to myslíš?“ Zamračil jsem se.

„Myslíš, že jsem úplně pitomá?“ Podivila se Anastázie. „Všichni si o tom šuškej...“

„Kdo všichni?“

„Gabuladze, Pokryšev... Podle mého taky přemýšlí, jak tě z toho podniku vyháčkovat.“

„Cožé?“ Zarazil jsem se. Myslel jsem, že je všechno v pohodě, ale faktem je, že poslední dobou se kolem Aurory motala spousta divných lidí. Měl jsem zato, že Gobulka s Pokryševem mi je odklízejí z cesty...

„Co všechno víš?“ Naléhal jsem.

„Gruzínek mi vyprávěl, jak si mu pozabíjel jeho lidi. Vymlouval si se, že si prošel nějakým zvláštním výcvikem, ale Vernere, tohle nejsou zas tak hloupí lidi.“

„Co si o tom myslíte vy?“ Zeptal jsem se její matky.

„Podle mého jsi bloudivec...“ Pokrčila rameny Stázina matka a dál si listovala nějakou starou knihou. Podíval jsem se na svoji přítelkyni, ale z výrazu její tváře se nedalo nic vyčíst.

„Hloupý bloudivec...“ Dodala a otočila stránku.

„Bloudivec? A kdo jste vy?“ Zeptal jsem se zaraženě.

„Už jste to snad slyšel, né?!“ Zamračila se stařena a její výraz i celkové rysy se náhle změnily.

„Čarodějnice. A tohle je Bílá sova.“ Ukázala na svoji dceru.

„Bílá sova? Co to je?“ Nechápatě jsem se zeptal. Úkosem se na mě podívala.

„Že zrovna vy nevíte, co to je Bílá sova, to mě fakt nepřekvapuje.“ Utrousila uštěpačně matka.

„Nevím.“

„My můžeme mít dítě jednou za život. Proto pečlivě plánujeme s kým. Mohla jsem mít Černou čarodějkou nebo Bílou...“

„Aha...“ Přerušil jsem ji. „...takže Bílá sova je dobrá čarodějnice a Černá sova je zlá.“ Usmál jsem se vítězoslavně na babu.

„Ne tak docela.“ Zamračila se.

„Pak tomu opět nerozumím.“ Pokrčil jsem rameny.

„Bílá...“ Řekla Stázina matka. „... je pro lidi... pro některé lidi barva dobrá. V Japonsku to je ale například barva smutku. Pohřební barva. Černou barvou si Japonci naopak natírali zuby, aby je měli krásnější...“

„To je mi známo.“ Přikývnul jsem.

„Nepřerušuj mě pořád!“ Odsekla hrdě baba. „Sice jsi bloudivec a je těžké tě zabít, ale já nějakou sílu ještě mám a pro nás dvě by to neměl být problém.“ Podívala se na Anastázii. Zůstal jsem jako opařený a nezmohl jsem se na žádný odpor. Už když jsem sem přišel, věděl jsem, že tahle stařena není úplně běžná důchodkyně ze zaostalého Východu, ale takovou náhlou změnu jsem nečekal. Nechtěl jsem být ješitný a brát to nějak osobně. Alespoň ne hned. Musel jsem o nich zjistit co nejvíc.

„Bílá je barva dokonalosti. Já chtěla mít dokonalou dceru. Jako ostatně všechny mámy...“

Tak tohle jsem chtěl říci také a stařena mi to doslova vzala z úst. Pak jsem byl ale docela rád, že jsem to neřekl a nepřerušil ji.

„Karl, byl dobrý člověk...“ Usmála se. „Byl sice hrozně naivní, ale bylo to médium. Jestli mi rozumíte...“ Podívala se na mne, ale hned pokračovala. „Nevím, jak to přesně říci, ale Karl byl absolutně mimořádný jedinec. Dovedl opravdu komunikovat s duchy. Proto jsem si ho vybrala. Má-li vzniknou Bílá sova, musí mít k tomu oba rodiče vhodné dispozice.“ Stařena se na chvíli odmlčela, jak vzpomínala na dobu minulou.

„Pak jsem ho už k ničemu nepotřebovala, musela jsem Áňu učit a on by se do toho jen zbytečně pletl. Chápete?“

„Ano... asi ano.“ Moc jsem tomu sice nerozuměl, ale nechtěl jsem stařenu unavovat mými dotazy. A bylo mi to celkem i jedno, jestli jejího muže sprovodila ze světa ona nebo KGB.

Prašť jako uhoď.

„Jen mi není jasná jedna věc...“ Baba ke mně natočila hlavu, ale nepodívala se na mně. „Proč jste tu tak dlouho trčely? Proč jste nezdrhly třeba na Západ? S vašimi schopnostmi...“

Odpovědí mi byl jen pohrdavý smích.

„Potřebovali jsme klid.“ Odpověděla za ní Anastázie.

„Klid? Na co?“

„Bloudivče, bloudivče.“ Nechápatě kroutila hlavou Anina matka. „Ty vůbec nic nevíš. Než z něčeho uděláš Bílou sovu... to trvá hrozně dlouho. Byl tu klid, nikdo nás neotravoval, pobírala jsem vdovský důchod. Nemusela jsem se o nic starat. Žily jsme si na dače a občas přijeli do města pro peníze... Ve zdejších lesích nikoho nepotkáš a když tam párkrát někoho ještě zabiješ... Lidé se pak takovým místům vyhnou obloukem.“

Anastázie se na mě radostně usmála.

„Chápeš?“

„Trochu.“ Přikývnul jsem.

„Po pětatřiceti letech se mi to podařilo. Moje dcera se stala Bílou sovou! Jsem na ni hrdá!“ Líbezně se na sebe usmála.

„Teď se už nehodláme dít ani si nějak utahovat opasky. Chceme žít v přepychu, jako lidé na Západě!“ Řekla panovačně baba a pak dodala:

„Přenecháš nám svůj podnik!“ Vyrazila mi tím dech.

„Cožé?!“ Vhrkl jsem.

„Vidíš, já ti vždycky říkala, že je úplně natvrdlý.“ Poznamenala k dceři babice.

„Ale ze začátku se nezdál...“ Omlouvala mě Anastázie.

„To jsou všichni chlapi... ze začátku... Pak ale poznáš, co jsou zač!“ Bavily se o mně, jako bych tam nebyl, už už jsem chtěl po tý sakramentský babě skočit a roztrhnout ji vejpůl, ale něco mi říkalo, že bude lepší počkat...

Udělal jsem dobře.

„Pochop...“ Řekla, jakoby na omluvu, babice. „... potřebujeme nějakou hotovost a pak jistý a hlavně pravidelný příjem.“

„To je můj podnik a já se ho nikdy nevzdám!“ Vyskočil jsem a vytáhnul na babu revolver. Babka jenom nechápavě zakroutila hlavou a pokynula rukou. Zbraň mi vyletěla z ruky a ocitla se v ruce ježibaby. Ta mi s ním zkušeně prostrčila pravé koleno.

„Dřív lidi byli slušnější...“ Poznamenala ke mně. „Dělej si s ním co chceš, děvče. Ale moc to tady nezasviň, ať nemusíme zase malovat...“ Vstala a s námahou odkulhala pryč. Klečel jsem na jedné noze a v té druhé mě nesnesitelně páliło. Drtil jsem v sobě ty nejhorší nadávky a polykal slzy. Chtěl jsem se podívat po Áně, ale kopanec do obličeje mě katapultoval na pohovku, na které před chvílí seděla baba. Rozmazaně jsem viděl, jak se ke mně Anastázie přibližuje. Před sebou měla natažené ruce a něco mumlala. Nemohl jsem se pohnout. Do mozku se mi zařezávaly ty její oči. Klekla si u mne, hlavu dala na stranu a nakřčila ruce jako to dělávají kočky. Z rukou jí vyjely obrovité drápy. Ty mi zasekla do prsou a táhla je směrem k břichu. Větší bolest jsem snad nikdy necítil. Nejhorší bylo, že jsem proti tomu nemohl vůbec nic dělat. Když viděla, že jsem celý v její moci, zajela mi rukama do vnitřností a vytáhla je ven. Mačkala je a rvala na kusy. Myslel jsem, že to je můj konec. Z dálky jsem slyšel něčí známý hlas, ale nedokázal jsem ho hned identifikovat.

„Říkala jsem ti, abys to tu moc nezasvinila! Podívej se na to! No, co s tím budeme dělat? Všude je krev!“

„Měl spoustu krve... nemůžu za to, normální člověk tak daleko nestříká...“

„Budeš sem muset přivést jednu z těch jeho kurev, aby to tu uklidila. Ale nějakou hnusnou, kterou pak už nebudeme potřebovat. Rozumíš?“

„Ano maminko.“

„No, dobře, hodná holka. Tak se teď seber a jeď do Aurory. Přivez nějakou. Já ho mezitím uklidím, bylo by blbý, kdyby se o tom ostatní bloudivci dozvěděli. Oni mezi sebou dost drží. Byly by to zbytečný komplikace. Tak jeď už.“

XXXXX

Ležel jsem nahý v neckách ve vlhkém sklepě, smrdělo to tu uhlím. Pak jsem uslyšel kroky. Bylo to jak v hororu od Hitchcoka, temné sklepení, osvětlené jednou mžourající žárovkou. Nejdříve jsem zahlédl dlouhý stín, pak nějaké staré ušmajdané bačkory, křivé hnáty a nakonec babu, jak přihrblá a kulhající sestupuje dolů do sklepa, držíc cosi v ruce.

Pokoušel jsem se pohnout tou prostřílenou nohou, moc to nešlo. Ruce jsem měl zdravé, ale rány na břicho se mi ještě nezahojily. V hlavě jsem měl jak ve včelíně. Rychle jsem se rozhlížel, čím bych mohl babu překvapit. Nic jsem neviděl.

Byl jsem totálně v hajzlu.

„Já vím, co se ti honí hlavou...“ Pokývala hlavou stařena a mávla rukou. „Umřeš, no. Není to zas tak strašný. Už sis žil dost dlouho a taky si toho dost viděl. Buď rozumněj, ať tě to tolik nebolí.“

Vzala jsem si na tebe sekeru. Tou to je rychlejší než pilou. Nejdřív budu muset ale zatopit v kotli. Bude to chvíli trvat, než ho rozfajruju. Musíš chvíli počkat.“ Otočila se na mně a pokývala hlavou.

„Nedívám se, že ses jí tak líbil, máš docela pěkný tělo. Škoda, že mě to už tak nebaví, taky bych si to s tebou rozdala.“ Uchechtla se baba. Polil mě studený pot.

Po deseti minutách kotel začal nebezpečně hučet.

„Neboj, ještě to není, nalila jsem tam trochu mazutu. Musí to bejt víc žhavý. Až tam nasypu koks, tak ještě půl hodiny. Tohle uhlí...“ Ukázala babice na špinavou podlahu. „... to je tu ještě vod války. Není čas to tu pořádně uklidit.“ Řekla, jakoby na omluvu.

Zoufale jsem se rozhlížel na všechny strany a koukal, čím bych mohl babu praštit nebo nějak se bránit.

„Tak už je čas...“ Řekla po chvíli baba. A nasypala tam plné dva uhláky koku. Zprvu mi to ani nedošlo, ale když se ten její hnusnej obličej nade mnou zjevil, vyjeknul jsem.

„Né.“ Baba se jen cynicky usmála a řekla:

„No, ty seš mi teda hrdina...“

Před domem zastavilo auto. Podle motoru to byl můj mercedes.

„Á, Anička je zpátky.“ Pochvalovala si baba.

A kotel si spokojeně blafnul.

Tohle byla moje poslední šance. Zapřel jsem se o madla necek a oběma nohama jsem ji chtěl kopnout do obličej. Byl jsem ale znehybněný v nějaké zvláštní křeči, tak se moje nohy jen neškodně mihly kolem jejího obličej (načeš se baba zamračila) a já se i s neckami sesypal na podlahu. Navíc jsem se praštil do hlavy.

„Hergot, rošťáku, upad si mi na nohu! Pocem, já tě tady nebudu po tý podlaze nahánět...“ Bědovala babice a máchla sekerou po mé noze. Bylo to sotva o centimetr. Plazil jsem se od baby, ale naneštěstí rovnou k té hromadě uhlí. Za mými patami jsem cítil, jak se sekera párkrát zasekla do betonu, kutálel jsem se po podlaze a čím dál víc jsem se zahrabával do vlhkého uhlí. Baba láteřila a dál po mě sekala, uhlí ale její rány tlumilo a já se čím dál hlouběji zahrabával. Připadal jsem si jak chromý krtek.

Najednou jsem něco nahmatal. Nějakou trubku. Zaslechl jsem rovněž kroky mířící do sklepa. Popadnul jsem trubku a chtěl jsem jí vytáhnout. Šlo to stěží, protože k tomu druhému konci se zvláště rozšiřovala.

„Co to...“ Pak jsem ale pohmatu poznal známý tvar.

„Utekl do té hromady uhlí, chtěl mě kopnout!“ Žalovala babice.

Já se mezitím posadil i s „trubkou“ na rameni, odklopil mířidla a vytáhnul pojistku. Trubka nebyla nic jiného, než panzerfaust a ty dvě tam stály, maje mezi sebou rozžhavený kotel plný mazutu a koku. Neměl jsem na vybranou.

Namířil jsem přesně mezi ně.

Chtěl jsem říci něco chytrého pro budoucí generace, ale nemohl jsem si na nic vzpomenout.

„Plufff.“ Řekl za mně panzerfaust a já děkoval Kruppovým závodům za dobře odvedenou práci.

xxxxx

Měsíc jsem byl hospitalizován ve vojenské nemocnici západně od Kišiněva, kde mě dávali dohromady. Každé ráno se za mnou přišli podívat dva doktoři, byli mi už od pohledu divný a když jsem si na jejich visačkách přečetl jejich jména... jeden se jmenoval Bělij a druhý Sova... Tak už jsem na nic nečekal a jen co jsem byl schopen alespoň částečného pohybu, okamžitě jsem vypadnul. Měl jsem chuť zmizet z téhle podělané země někam do civilizované Evropy a pořádně si zašukat. Mojí další štací byl Hamburk!